Anticipația

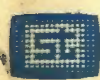
Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

A.E. van VOGT

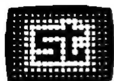
Făuritor de univers

487

***

SOCIETATEA
ȘTIINȚĂ & TEHNICĂ S.A.

SOCIETATEA
ŞTIINŢĂ & TEHNICĂ S.A.

Societate cu capital de stat funcţionînd sub egida Departamentului Ştiinţei din cadrul Ministerului Învăţămîntului şi Ştiinţei înmatriculată în Registrul Comerţului cu nr. J40/6775/1991

Consiliul de administraţie

IOAN ALBESCU

GABRIELA BULIGA

TITI TUDORANCEA

Anticipaţia

Revistă lunară de literatură şi artă S.F. (Nr.487/1992), editată de Societatea "Ştiinţă & Tehnică" S.A.

Redactor şef: VIORICA PODINĂ
Redactor literar: MIHAI DAN PAVELESCU
Tehnoredactarea: CONSTANTIN D. PAVEL
Coperta: WALTER RIESS
Difuzarea: CORNEL DANELIUC (telefon 17.72.44. sau 17.60.10. int. 1151)

Adresa: Piaţa Presei Libere nr. 1, Bucureşti, cod 79781
Telefon: 17.60.10. sau 17.60.20. interior 1208 sau 1151

Tiparul: Regia Autonomă a Imprimeriilor - Imprimeria "Coresi", telefon: 17.60.10. sau 17.60.20. interior 2411

ABONAMENTELE se pot face la oficiile poştale (în "Catalogul publicaţiilor intrne" pe anul 1992 revista "Anticipaţia" se află la poziţia 267) precum şi direct la redacţie. Abonamentul va fi expediat sub formă de colet poştal la adresa indicată.

PAGINILE EVIDENŢIATE CU SIGLA "MTS" SÎNT REALIZATE ÎN COLABORARE CU MINISTERUL TINERETULUI ŞI SPORTULUI, ÎN CADRUL PROGRAMULUI NAŢIONAL DE STIMULARE A CREATIVITĂŢII TINERILOR.

PUNCT DE VEDERE

PHILIP GOY

Despre raportul dintre ştiinţă şi science-fiction

1.

Exemplele de anticipare a unor descoperiri științifice, în operele de science-fiction, sînt numeroase; bunii noștri specialiști pot să citeze cu zecile. Și totuși, dacă ar fi să privim lucrurile mai îndeaproape, cel mai adesea este vorba de anticipații tehnologice, nu științifice. Să luăm cazul arhicunoscut al lui Jules Verne. Justețea previziunilor sale este stupefiantă. În ciuda acestui fapt, ele nu au legătură decît cu tehnologia; mai precis, cu tehnologia vehiculelor. Geniul vizionar al lui Verne se desfășoară aici cu atît mai liber cu cît în problema energiei și a stocării ei se pare că el nu a avut niciodată conștiința ansamblului. Incapabil, deci, de a raționa dintr-un unghi științific (cine zice deplasare, zice energie), Verne întrebuințează – dacă am înțeles eu exact – motoare electrice (foarte bine!) care și-ar servi drept proprii surse de energie.

Cu toate acestea, la Verne noutatea tehnologică nu este un înlocuitor, un accesoriu al povestirii, așa cum – nu de puține ori – pistolul laser se dovedește a fi pentru Coltul de calibrul 45. Dacă **stăpînul lumii** *este ceea ce este, el o datorează în întregime faptului că dispune de un automobil rapid, amfibiu și capabil (în plus) să și zboare! Grație lui Verne, cunoaștem mai bine rădăcinile psihopatologice ale cultului nostru pentru automobil. Astăzi, candidații la titlul de „stăpîn al lumii" trebuie să folosească cu multă grijă combinația între avion, tanc și submarin...*

Nu numai că science-fictionul poate reduce aportul științei la simpla dimensiune tehnologică, dar această tehnologie futuristă poate avea doar un rol de condiment exotic, menit să dea savoare unei povestiri scrise în tramă clasică. Rețeta? Se înlocuiește fraza: „trenul intra în gara Saint-Lazarre", cu o alta, de genul: „vuind înfundat din reactoarele sale ionice, astronava strălucitoare se așeză lin pe solul mov al planetei Algotorex XIX". Bineînțeles, această evacuare completă a oricărei noutăți adevărate – deci a oricărei neliniști – este chiar motivul unei părți însemnate a succesului ieftin înregistrat de science-fictionul aparținînd „vîrstei de aur". Este ușor de citit, ușor de identificat: astronaut = cow-boy, extraterestru = piele-roșie, expansiune galactică = cucerirea Vestului. Raza supersofisticată, care permite salvarea „in extremis" a pămîntenilor amenințați de hidoasele creaturi, nu este de fapt decît mitraliera destinată să-i masacreze pe indieni. În felul acesta, totul reintră în ordine.

La ora actuală, multe dintre producțiile SF sînt, în mod evident, mai puțin simpliste în ceea ce privește fondul. Și totuși, se poate întîmpla ca – din dorința de a face prea mult – autori „îndrăciți", cum ar fi, de exemplu, Robert Silverberg, să cadă pradă, din punctul de vedere al detaliilor, unui ridicol inutil. În romanul **Tower of Glass,** *găsim idei pertinente și stranii, cum ar fi extrapolarea evoluționistă, relativitatea idealului religios sau aspectul sexual al rasismului. Dar, de fiecare dată cînd autorul vrea s-o facă pe „omul de știință", el nu reușește decît să acumuleze detalii eronate: „Turnul are 1 165 de metri. Acum, chiar și androizii au dificultăți în a lucra într-o atmosferă atît de rarefiată (rarefiată la o altitudine egală cu aceea a orașului Clermont-Fer-*

rand?)... Pentru că este o hologramă, privirea ne urmează peste tot; pretutindeni în capelă te afli sub privirea lui Krug (o imagine holografică este asemenea unei statui: trebuie să te afli exact în fața ei pentru a-i simți privirea, spre deosebire de un banal tablou sau o fotografie)... Mirosul de hidrogen (inodor) plutea în aer... Un con sonor de 15 megacicli (ultrasunete inaudibile) cobora din plafon... oglinda lustruită primea transmisiunile provenite de la observatorul situat pe o orbită în preajma Polului Sud (și geostaționar, și polar!!!) prin telescopul cu refracții multiple (!)... Krug nu înțelegea mare lucru din aceste aparate, dar i se păreau perfect științifice (nu e de mirare!)".

2.

Lucrările de SF al căror subiect se referă la o problemă cu adevărat științifică sînt rare. Voi cita aici un singur caz, extraordinar: **Flatland** de E.A. Abbott. Subiectul acestei povestiri „cu mai multe dimensiuni" este într-adevăr fundamental: se vorbește aici despre dimensionalitatea spațiului fizic. În lumea locuitorilor planului (Flatland = lumea plată, cu două dimensiuni), urmărim tribulațiile unui pătrat (reprezentant al claselor mijlocii), care încearcă brusc revelația de-a dreptul revoluționară a celei de-a 3-a dimensiuni. Nefericitul pătrat se trezește aruncat în închisoare, după ce pretinsese sferei – care îl înălțase deasupra propriului său univers și-i arătase interiorul ființelor din lumea plană – să-i arate și interiorul ei, prin trecerea în cea de-a 4-a dimensiune...

Critica ordinii prestabilite și a ideilor impuse este impecabilă, cu un ton feroce și care nu cruță nici ierarhiile, nici credințele... Trebuie subliniat că în perioada în care a fost scrisă această carte (1884), fizica se afla într-un impas ținînd de natura dimensionalității universului, adoptată pînă atunci: trei dimensiuni + un timp universal. Acest impas nu va fi depășit decît o dată cu Einstein și cu teoria lui privind relativitatea, în 1905. Conform teoriei relativiste, se poate considera (cu cîteva rezerve clar formulate) că timpul constituie a 4-a dimensiune. Fizicianul Eddington, în încercarea de a explica relativitatea, s-a văzut nevoit să revină la ideile dezvoltate în **Flatland.** În lucrarea sa **Spațiul, timpul și gravitația** el demonstrează imposibilitatea perceperii interiorului sferei, în pofida celor patru dimensiuni postulate în teoria relativității: a 4-a dimensiune, timpul, este mereu prezentă, nu numai atunci cînd avem nevoie de ea!

Nu numai că **Flatland** este o carte stranie și profundă, cu un subiect științific și social coroziv, dar ea reușește, prin propria logică internă, să prefigureze oarecum una dintre descoperirile esențiale aparținînd fizicii secolului nostru. Se pare că această capodoperă reprezintă însă unul dintre eșecurile – în materie de vînzări – ale colecției „Présence du futur". De unde și necesitatea de a ne întreba, o dată mai mult, despre natura raportului între știință și science-fiction...

3.

Adevărații erudiți mă vor fi demascat, deja, de multă vreme: eu nu sînt deloc „specialist", nici în domeniul science-fictionului, nici într-acela al științei! Cu toate acestea, la modul real gîndind, sînt în același timp și autor de SF și cercetător în domeniul fizicii (specialitatea: fizica solidelor). De unde și tentația (vai!) de a face apel la mine drept exemplu, pentru a vorbi despre aceste lucruri, pe nepregătite și „ex-abrupto", așa cum o fac aici. Trebuie să existe oricum un raport între știință și science-fiction, cel puțin în capul meu. La urma urmei, de ce nu? Aviz cititorului, totuși: dacă, în cele de mai înainte, am putut evoca unele idei personale care sînt departe de a fixa, fie și în mod empiric, limitele problemei, de acum începînd intru în domeniul subiectivului absolut. Există în conștiința mea de autor/ cerecetător un raport precis între știință și science-fiction, dar nu pot garanta în nici un fel că acesta poate fi generalizat și nici chiar comprehensibil în afara propriei mele judecăți. Prin urmare, cer iertare cititorului pentru miniintrospecția căreia mă voi dedica în rîndurile următoare.

Structura cercetării științifice contemporane fiind cea care este, apare ca inevitabilă necesitatea unei specializări a omului de știință. Domeniul său de interes se restrînge, dar el îl stăpînește tot mai în profunzime. Apare chiar pericolul ca specializarea să fie atît de departe dusă, încît cercetătorul să sfîrșească prin a ști **totul despre nimic.** Pentru mine, science-fictionul, în calitatea lui de cultură paralelă cu știința, îndeplinește un rol simetric: în cuprinsul lui, nu se știe **nimic,** despre **toate.** Bineînțeles, am putea vorbi și despre reechilibrarea necesară între emisfera cerebrală cu funcții științifice și aceea cu funcții literare; fiecare dintre noi le avem pe amîndouă, atrofierea uneia duce la monstruozitate. Altfel spus, vechiul ideal despre „omul cumsecade" mi se pare că ar mai putea fi încă în actualitate, dacă nu chiar la modă. În ce privește moda, ea aparține mai degrabă negustorilor de vorbe în vînt, nici savanți, nici literați, vorbitori neobosiți despre toate subiectele, optimizatori – ca să le spunem așa – ai mașinii sociale, a cărei funcție este de a... funcționa. Dar să revenim.

Pentru divertisment: am început să scriu prima mea carte **(Le père éternel — 1974)** *într-un moment în care trebuia să închei redactarea unui amplu articol științific asupra rezultatelor cercetărilor mele dintr-o anumită perioadă. Stilul impus, impersonal și exact, folosirea obligatorie a limbii engleze dacă voiam să am cîțiva cititori, precum și diverse alte chițibușuri mă aduseseră la un nivel de suprasaturare. Pentru articolele mele științifice mai recente, aceste constrîngeri mutilante aproape că nu m-au mai deranjat: cunoșteam deja o portiță de scăpare; a scrie nu mai era sinonim cu a suferi.*

Cînd am citit prima pagină a ultimului roman distins cu premiul „Goncourt" **(Les Flamboyants** *– P. Granville), am găsit totul de foarte proastă calitate. Fără să mă oblig să merg mai departe (există niște limite!), aș putea încerca să analizez un pic, să evaluez supraîncărcarea bombastică a stilului, grotescul (involuntar) al imaginilor. Dar nu mă simt tentat absolut deloc. Ilizibilă, este tot ceea ce pot spune în privința acestei cărți. Dimpotrivă, în momentul cînd dau peste o carte SF proastă, știu în mod precis din ce cauză este proastă: e vorba aproape întotdeauna despre un defect de coerență. Iată de ce m-am simțit capabil să scriu lucrări de science-fiction: știu cum pot fi (prost) făcute. Acest aspect al coerenței sau al logicii interne este o trăsătură comună atît științei, cît și science-fictionului. În ceea ce mă privește, m-am trezit făcînd, în* **Le père éternel,** *două descoperiri în domeniul biologiei, știință care este departe de a-mi fi familiară, atunci cînd am urmat rigorile impuse de coerență în cazul unei trame psihanalitice. Aceste două descoperiri le-am regăsit mai tîrziu în literatura de popularizare științifică și am dezvoltat în consecință pasajele avînd legătură cu volumul meu. Ele sînt: 1) creșterea sterilității după anumite mutații; 2) reproducerea animală prin „clonare" („cloning") – cuvînt care nu apare în cartea mea, căci nu l-am aflat decît mult mai tîrziu, ceea ce dezvăluie încă o dată fragilitatea culturii mele în materie de SF! Deci a scrie un roman poate conduce la noi descoperiri (sau la redescoperiri). Conducerea acțiunii unui roman seamănă puțin cu o experiență în care ai controlul asupra condițiilor inițiale și în care se ține cont de ceea ce trebuie – în mod inevitabil – să rezulte.*

Dar, în fond, pentru ce să experimentezi, pentru ce să scrii? În final, motorul comun al celor două activități ale mele (cercetător/autor) este nevoia de a crea. Această nevoie îmbracă forma unei exigențe și e foarte probabil că nu reușeam s-o satisfac îndeajuns prin activitatea mea științifică. Fiindcă obiectul științei este studiul unui „real" care ne rămîne străin, exterior, în pofida tuturor eforturilor făcute pentru a-l asimila, în vreme ce SF-ul, opera de SF se sprijină doar pe structura sa internă, arbitrară și tot atît de nebunească pe cît de variată ne-o dorim. Pe de o parte, avem un obiectiv real, asupra căruia nu vom avea niciodată o vedere completă, din toate unghiurile; învățăm însă, în mod progresiv, să-l vedem din ce în ce mai bine. Știința este deci fotografia. Pe de altă parte, avem o privire în mod deliberat subiectivă, pe care o prezentăm într-un plan izolat în spațiu, cu o lumină în întregime interioară. Science-fictionul este, prin urmare, pictura.

Știința este față de science-fiction ceea ce este fotografia față de pictură.

Traducerea: ȘTEFAN GHIDOVEANU

Desen de MARIAN DEACONU

CRISTIAN TUDOR POPESCU

CONSTRUCȚIA

Una dintre cele mai interesante experiențe pe care ți le poate oferi această lume este să fi fizician nuclearist și să te miști fără echipament de protecție într-un cîmp de radiații gama dure. Pentru un neofit, senzațiile de ușoară arsură, mîncărimile, înțepăturile în ochi, apoi amețeală și „bronzul" care se așează pe piele nu înseamnă foarte mult. Ție însă, observator rutinat, ți se derulează în spatele ochilor, ca într-un film documentar, panorama moleculelor sfîșiate prin ionizare, proporțional cu energia absorbită de țesut, burdușirea cu electroni a nucleotidelor, în special a citozinei și adeninei, apariția de cromozomi dicentrici și celule aneuploide. Cuvinte, cuvinte. Dar în spatele lor tu știi că se ascunde un chip fără păr și dinți, cenușiu, schimonosit de spasmele morții. Rezistența țesuturilor vii la radiația ionizantă e cu atît mai scăzută cu cît sînt mai tinere.

Dar pentru asta nu e nevoie să mergi pînă la Cernobîl. E suficient să intri în tortul de piatră supraetajat dintr-o margine cu lac a orașului - opera unui cofetar nebun, cum spunea cineva. Să străbați coridoare imense, scăldate în lumini palide, verzui, să privești prin ferestre cît trei staturi de om, forfotul turmelor de șobolani și să rămîi. Primele efecte nu vor întîrzia să apară: o neliniște vagă, dar persistentă, o încordare a mușchilor și nervilor, un țiuit profund și continuu instalat în creier. Pleci nemulțumit, amețit, dar e deja prea tîrziu, a doua zi te vei întoarce. Și a treia, și a patra.

Încet-încet, începi să te miști ca în transă. Un aer anume se așterne pe chipul tău, prietenii se grăbesc să se îndepărteze. Încordarea crește, neliniștea te răscolește ca un frison, dar ele sînt și mai chinuitoare cînd ești în afara construcției maligne. Privești cu curiozitate măștile împietrite care glisează pe lîngă tine, pe lungile coridoare, pînă cînd te străbate gîndul că și tu arăți la fel. Luciditatea se inflamează la maximum: dezamăgite, din ce în ce mai puținele femei cu care te culci îți privesc ochii reci, niciodată tulburați.

În ultima fază, care poate dura luni sau chiar ani, apar plăsmuirile. Mai întîi o sudoare sîngerie brobonind pereții. Apoi jerbe de șerpi care se lasă sîsîind din candelabre. Diavoli colorați își ițesc rînjetele pe la colțurile cufundate în penumbră. La fiecare pas, în dalele de marmură se cască gropi pătrate, aburind. Un zgomot neîmpăcat, nedeslușit, o pastă de gemete și strigăt izvorăște de peste tot, biciuindu-te cu o ucigătoare nostalgie.

Nu mai poți și nu mai vrei să ieși afară. Umbră între alte umbre, dospești în bîrlogul tău, lățindu-te și lăbărțîndu-te, în minte cu imaginea amoebei uriașe care vei deveni.

Cînd tîrziu, într-un anotimp incert, artificieri tineri vor dinamita intrările și își vor descărca îngroziți armele în creatura de coșmar, doar unul dintre ei, cel mai tăcut, va observa încremenind, pe ceea ce a fost cîndva fața ta, blînd și recunoscător, zîmbetul.

VICTOR NĂNESCU

Punct și de la capăt

Traversa o perioadă a contrastelor. Debutul avusese loc chiar în dimineața aceea. Uvertură de operă bufă: ceasul de la mînă încetează brusc să funcționeze și părțile componente sar în toate direcțiile. Un zgomot festiv, de sticlă de șampanie destupată pe neașteptate, să se sperie lumea și Florian Florian să fie pus în fața faptului împlinit: tempoul muzicii ideilor sale suferise o schimbare radicală. Direcția de erupție a creativității lui native se modificase o dată cu dezagregarea neașteptată a ceasului, dar încă nu era conștient de acest lucru.

– Nu l-am reparat niciodată și poate ar fi trebuit. Acum nu voi mai ști *cum* și *cît* curge timpul.

Timp, timp,
Călător ciudat
Care ne-ai și dus departe,
Nici măcar nu am plecat...

Versurile cîntecului au întredeschis porțile imaginației și Florian Florian s-a pomenit că începe să lucreze la un proiect nou, abandonînd contractul pe care ar fi fost necesar să îl finalizeze deoarece era socotit de primă importanță și nu se admitea întîrzierea termenului de rezolvare. Însă el era inspirat de cu totul alt subiect și era cufundat atît de adînc în calcule, încît nu a auzit ușa deschizîndu-se. A perceput doar întrebarea, nu și tonul iritat al celui care conducea grupul de control.

– La ce lucrezi ?

– La Mașina Timpului.

Tăcere academică, urmată de un murmur consultativ, deviat în concluzie prin clătinarea evazivă a capului. Era clar. Și-au ascuns cu greu zîmbetul.

– Foarte bine, continuă.

La sfîrșitul programului a primit un cec minuscul și un mesaj dactilografiat din partea directorului Institutului: Florian Florian, cercetător, era invitat cu politețe fermă să continue în altă parte. Se vedea deslușit că semnătura era scuturată de rîs.

S-a întors acasă pe jos, rumegînd în minte fragmente de calcul.

– De ce te-au pus pe liber ? l-a chestionat soția, aplecată fiind asupra pedichiurii.

– Nu le-a plăcut proiectul meu.

– Și despre ce tratează proiectul ăsta al tău?

I-a spus. Ea a făcut o criză, el a chemat doctorul.

– Ați lovit-o ?

– Nu, de ce s-o fi făcut ?

– Puțin mă interesează motivul. Vreau să știu dacă ați atins-o sau nu.

– I-am zis care era titlul proiectului meu.

– Asta nu declanșează rîsul convulsiv. Cred că îmi ascundeți ceva.

– Poftim ?

Pur și simplu nu se mai auzeau între ei din cauza hohotelor femeii.

A înălțat din umeri, sincer nevinovat. Pentru alinarea suferinței se cereau măsuri radicale. Și-a pălmuit soția, alert, dar nu a apucat s-o și ude cu apă, pentru că medicul, intuind gravitatea evenimentului, a înfipt în posteriorul lui Florian Florian acul destinat cazurilor dificile și a inoculat sedativul.

– Proiectul meu tratează despre Mașina Timpului, a bîiguit înainte de a adormi și ultimele cuante de luciditate i-au întipărit în memorie ha-ha-ha-ul gros și nestăpînit al doctorului.

S-a trezit cu sentimentul că existența sa ajunsese să depindă de un comutator cu două poziții, camuflat, ascuns în cine știe ce ungher năpădit de pînze de păianjen - ungher aparținînd propriei cutii craniene. Un lucru era cert; comutatorul înțepenise în dreptul zilelor nefaste, iar mijlocul de deblocare rămînea, pentru moment, în penumbra ideilor pe temă ale lui Florian Florian.

Deschizînd pleoapele, a constatat că, spre deosebire de lumea sa interioară, exteriorul cu care se confrunta era lipsit de simbolurile neglijenței și ale neutilizării potențialului aflat la îndemînă. Se găsea într-un pat de spital, închis sub rotunjirea transparentă a unui clopot de izolare. Nu s-a mirat. Se întîmpla uneori să viseze cu ochii deschiși. Nimic neobișnuit. Și totuși, i s-a părut că aude vuietul îndepărtat al unui talaz de hohote de rîs.

Oare pot continua calculele?

A dilatat pavilionul urechii, să asculte mai deslușit. Cadența nesigură a unei conversații.

Acum îi și vedea: un bărbat înalt, distins. Profesorul. Evident, cea care îl însoțea îi era asistentă.

– Este permis să mi se dea o foaie de hîrtie și ceva de scris?

Au tresărit. Nu observaseră că Florian Florian coborîse din pat.

– Ai face mai bine să revii sub pătură, a spus profesorul. Nu ne-am lămurit încă în privința dumitale.

– De ce m-ați adus aici?

– Epidemia s-a declarat deja, a oftat profesorul. Bănuim că ești purtător. Vom verifica.

– Ce epidemie?

– Epidemia de rîs, a răspuns asistenta.

O targă autopropulsată a trecut purtînd un bărbat care bătea aerul cu mîinile și horcăia, amuzat din cale-afară de ceva inexprimabil.

Treptat, Florian Florian s-a obișnuit cu peretele alunecos al clopotului de izolare, apoi s-a obișnuit cu robotul care îi lua probe de sînge și îi făcea puncții, apoi au început să-i placă tușeul hîrtiei de scris, culoarea creionului folosit la desen și formatul claviaturii calculatorului de buzunar pe care i-l aduseseră special de acasă (acasă însemnînd domiciliul intrat în carantină) și în cele din urmă s-a obișnuit și cu ideea că soția sa se sufocase de rîs într-un clopot asemănător cu al lui.

- Ce se mai aude?

- Nu am voie să-ți comunic, i-a răspuns asistenta și a pus palma la gură, simțind venind cascada tumultuoasă a ceea ce credea ea că este strănut; împotriva voinței a început să chicotească. În vreme ce Florian Florian îi oferea explicații privind Mașina Timpului, ea nu s-a mai putut abține și a izbucnit într-o hlizeală vulgară și incredibil de lăbărțată, apoi a luat-o la fugă și nu s-a mai oprit niciodată din rîs.

Privirea ei trădase o spaimă intensă. Epidemia crescuse, peste noapte, atingînd proporțiile sfîrșitului de lume. Se părea că la originea ei era o intenție grotescă, o glumă nemaipomenită care stîrnise resortul ilarității și Florian Florian a înțeles că trebuia să se pregătească: de acum voi fi singur, singur, iar povestea omenirii se va sfîrși la capătul vieții mele.

În seara cînd zgomotele oamenilor au încetat, robotul–infirmier a rupt peceții le claustrării și l-a expulzat pe Florian Florian din spital. Era liber. Era vindecat?

Vînt de noapte, împrăștiind mirosul orelor de peste zi. Îl cuprinse frigul. A ridicat gulerul hainei și a mărit pasul. Nu izbutea să recunoască amănuntele străzii. Rătăcea de pe un trotuar pe altul, orbecăind, sprijinindu-se de ziduri. Orașul - roș pe dinăuntru, învălmășit în sine, de nedezlegat. Locuința sa se ascundea, îngroșînd umorul negru al întunericului, și deodată s-a hotărît, a împins cu piciorul bariera care îi interzicea accesul pe drumul ales la întîmplare și a pătruns într-o curte plină de lucruri aruncate.

A adormit pe un vraf de cărți. Sinucidere? s-a întrebat, nehotărît asupra a ce ar fi fost mai potrivit să întreprindă, dar somnul i-a tors gîndul în vis și nu s-a deșteptat decît în zori, atunci cînd degetele îndoliate ale lui Napoleon au încercat să îi miște de sub cap caietele cu desene și calcule.

A sărit în picioare. Tragicii și caraghioșii locatari ai ospiciului îl înconjuraseră. În față, Napoleon. La stînga era un personaj cu mustăți uluitoare care se autointitula Salvador, la dreapta aștepta Maria-piromana. În spate se legăna un alienat mintal, de obicei inofensiv, dar nu și în dimineața aceea, pentru că era flămînd și își închipuia că este, după fazele planetei Venus, pasăre sau reptilă, iar Florian Florian îi apărea sub apetisantul aspect al unui miriapod leneș.

De ce nu s-au molipsit și ei?

Răspunsul e îngropat în creierul lor și drum pînă acolo nu există.

- La naiba, unde am nimerit? s-a întrebat, căutînd totodată să afișeze o expresie prietenoasă.

- Mi-e oarecum peste mînă să te anunț că, pînă mă voi lămuri asupra intențiilor tale, am să fiu obligat să te rețin, a rostit cu măreție binevoitoare Napoleon. Cine ești?

Avea de-a face cu un suveran, fără îndoială. Un împărat domnind peste o împărăție iluzorie, născută din visurile pribege ale ambițiilor neîmplinite. A răspuns lent, rotunjind fiecare cuvînt, prelungind observarea.

Maria-piromana nu avea îmbrăcăminte fiindcă tot ce atingea ea se prefăcea în scrum. Îi plăcea să inventeze mereu metode de incendiere cît mai rafinate; în acel moment, de pildă, voia să afle dacă Florian Florian va arde (mocnit sau cu flacără strălucitoare) în cazul cînd vîrfurile sînilor ei de cremene vor atinge iasca mîinilor lui subțiri și albe. Nu a apucat să pășească peste pragul intenției, deoarece omul-pasăre s-a repezit, încercînd să îl muște de gît pe fostul locatar al clopotului de izolare.

- Duel? Înainte de trecerea în revistă? Să fie întemnițați!

Ordinul lui Napoleon s-a prelins printre dărîmăturile din jur. Salvador, speriat, s-a ascuns.

Unghiile omului-pasăre tăiau ca niște gheare. Florian Florian l-a îmbrîncit și a cules o cratiță cu coadă. Celălalt și-a amintit că poate fi și șarpe. S-a tîrît, viclean, apoi s-a năpustit din nou, fluturînd laolaltă penele și solzii. Ar fi vrut să smulgă din pieptul adversarului său inima aburind de dragoste și sînge, dar s-a împiedicat în zdrențe și a nimerit peste nelipsitul rug de vechituri și piese de mobilier al Mariei. Fumul a împînzit curtea. O perdea oarbă, înecăcioasă.

Profitînd de incident, Florian Florian a ieșit din curtea ospiciului. Alerga, tușind cînd și cînd. Strada cotea la dreapta și dădea într-o piață mică, timorată de statuia ecvestră a unui personaj decapitat. S-a oprit din goană lîngă Institut. A urcat etajele. A deschis biroul cu cheia pe care nu avusese cînd să o înapoieze.

S-a apropiat de fereastră. Orașul semăna cu un decor de carton prăfuit, decolorat de soare; trupurile oamenilor, prăbușiți din rîs în neființă, erau răspîndite peste tot, ca un refren obsedant, materializat, al amuzamentului general ce cuprinsese Pămîntul. Moartea nu reușise să uniformizeze trăsăturile celor duși; pe chipul lor se citea aceeași ironie batjocoritoare, de nestăpînit, fragmentată în toate nuanțele posibile ale hohotului de rîs. Bufonul curții dăduse dovadă de prea mult zel, ar fi putut comenta un spectator imparțial, dar nesincer în exprimare, fiindcă la începutul spectacolului făcuse haz cu actorii de plămada imaginară a Mașinii Timpului, iar acum, după ce ceilalți dispăruseră în abisul epidemiei, își punea hîtru întrebarea dacă nu cumva boala se lua și prin lectură ori audiție, ieșind astfel de sub controlul autorului și molipsind toate universurile posibile ale observatorilor, inclusiv lumea celor din exteriorul textului.

În zilele următoare, Florian Florian a trăit numai pentru a definitiva proiectul. O dată terminat, acesta se dovedi însă irealizabil, din cauza lipsei materialelor. Proiectantul s-a văzut nevoit să se întoarcă la curtea miracolelor lui Napoleon, curtea ospiciului.

Napoleon l-a invitat să expună problema pentru care solicitase audiența și a ascultat raportul, desfășurînd concomitent alte cîteva activități (bea, privea cerul și număra norii, schița planul grandios al unei campanii, se plimba de colo-colo cu o mînă la piept și alta la spate, susținîndu-și cu ea pantalonii).

- Mașina Timpului? s-a arătat sceptic. Se poate folosi la război?

- Se poate folosi la orice, a spus Salvador, care era și puțin poet atunci cînd picta. Gîndiți-vă doar la persistența memoriei!

Florian Florian a perceput deodată panorama ultimă a omenirii: o seminție de bolnavi psihici reconstituiau din sminteala lor fragmente ale societății de dinaintea epidemiei.

Ignorînd dialogul, Maria, analfabetă, rumenește la foc mic o pagină înfiptă într-o andrea. Pretinde că își lărgește orizontul cultural prin asimilarea cărților la nivelul intestinului subțire.

- E mai temeinic așa, spune cu un zîmbet superior, de parcă ar mărturisi un privilegiu.

Epidemia nu este a spațiului, ci a Timpului, gîndește Florian Florian, simțind faldurile cețoase ale Istoriei care acoperă și descoperă crevasele întîmplărilor nenorocite, răscolind profanator mormintele obsesiilor colective, deschizînd ferestrele absurde ale uitării răului abia înfăptuit, ori abia vindecat. Repetiția e mama învățăturii, exclamă de dincolo de moarte asistenta de la spital. E convingătoare. Flutură un stindard imaculat, de culoarea aducerii aminte.

Precaut, Florian Florian va închide în cîteva laboratoare (la Institut) vrafuri de tomuri alcătuind o sinteză a valorilor științifice cunoscute de el, ascunzîndu-le astfel de tentațiile gastronomice ale Mariei, de plăcerea ei de a tăia cărțile în bucăți potrivite, de a le pune în oală cu o lingură de untură, adăugînd ceapă mărunțită și făină, iar cînd făina se îngălbenește, se amestecă totul cu roșii, un cățel de usturoi și sare după gust. Avertismentul că focul deformează ireversibil și copleșitor judecățile obiective va fi respins de Maria cu dezgust evident.

– În ceea ce mă privește, va argumenta ea, Hrana Spirituală contează mai mult decît mîncarea obișnuită. Dar acestea vor fi spuse mult după consumarea audienței acordate de Napoleon, încheiată cu promisiunea de a sprijini proiectul de realizare a Mașinii Timpului. Vag ceremonios, Florian Florian a mulțumit, și-a luat rămas bun și s-a îndepărtat.

Au trecut două săptămîni. În jurul Institutului se întindea acum o haldă plină de nimicuri inutile. Era un peisaj firesc, dat fiind faptul că nebunii cărau acolo tot ce le cădea în mînă, cenzurați bineînțeles de Maria.

- Nu pot construi Mașina din gunoaie! a strigat Florian Florian, sufocat de disperare. Viața pe care o avea nu-i va ajunge să termine realizarea practică a proiectului. Cînd va muri, nu se va găsi nimeni capabil să încheie ceea ce începuse el. Furios, a răsturnat masa de lucru și a ieșit, trîntind ușa.

Maria a îngenuncheat, a ridicat masa și a reașezat lucrurile la loc. Lista cu materialele necesare a pus-o în dosarul proiectului. A udat florile, le-a zîmbit, a deschis pudriera și s-a fardat discret, s-a uitat încă o dată să vadă dacă totul e bine, a oftat mulțumită, a spart o fiolă, a luat sub braț dosarul Mașinii Timpului, apoi a scos bricheta, a blocat-o astfel încît să nu stingă flacăra și a aruncat-o pe covor, în mijlocul petei de benzină. A coborît calmă scările. Nu a mai fost văzută.

Zece luni mai tîrziu, același loc, aceeași oră.

Florian Florian contemplă ruinele Institutului. Nu a rămas întreagă decît banca dizgrațioată pe care se înghesuiau Napoleon, Salvador și varianta pașnică a omului-pasăre-șarpe. Florian Florian își spune: distracția s-a terminat și așteptarea nu mai are rost.

- De ce noi și nu ceilalți? Ce avem în comun, în plus, în minus? Un inventator și patru demiurgi întorși cu fața spre universul lor interior.

Robotul-infirmier defilează de Ziua Tuturor Celor Care Nu Au Timp Ca Să Rîdă. La tribuna improvizată din televizoare suprapuse, îmbinate cu rășină de brad, un oficial salută rîndurile desăvîrșite ale manifestanților.

Napoleon oftează.

- Ei vor moșteni totul, spune el cu o oarecare ambiguitate a tonului, ezitînd între exclamație și întrebare.

Salvador pictează un tablou inspirat dintr-un Viitor al capriciilor, unde secundele sînt stăpînii ascunși ai Destinului.

- Clipele sînt mai deștepte ca noi toți, filozofează omul-pasăre între două triluri. Timpul e mai înțelept decît cercul.

- Istoria se repetă, spune Salvador, admirîndu-și tabloul, care e o pată albă, a uitării.

Roboții trec la pas, apoi la trap și în cele din urmă la galop. Defilarea se încheie cu grijă la fiecare nasture. O dată cu replierea roboților pe un alt aliniament al absurdului, orașul își redescoperă fațada cea tristă. Ruine fumegă în necunoștință de cauză.

Florian Florian se gîndește la Mașina pe care a proiectat-o.

- Pâzea, spune în șoaptă Napoleon.

Omul-pasăre visează la un zbor către inaccesibila inteligență a Timpului, care a născocit epidemia rîsului pentru a-l împiedica pe Florian Florian să meargă pînă la capăt. Ce naște somnul lui Cronos?

Un grup de roboți se apropie. Ei sînt aleșii, chiar dacă nu au simțul umorului. Aceleași gesturi, o singură voință. A cui?

Florian Florian intuiește că au venit să îi aresteze, pentru că supraviețuitorii omenirii au rămas niște marginali care nu plîng și nu rîd o dată cu ceilalți, indiferent de cine prezidează defilările cu flori și luciri de pumnal. Napoleon dorește să opună rezistență, omul-pasăre fuge, Salvador se retrage discret și Cronos se trezește buimac, constată că Universului îi ajunge o singură părere și nu mai multe, se dezmeticește și plînge ca un prunc pînă cînd adoarme din nou, însă ploaia s-a dezlănțuit și scaldă orașul în spuma clipelor pierdute, trăsnește deodată și descărcarea electrică dă peste cap circuitele obediente ale roboților, Napoleon scapă din strînsoarea degetelor de oțel și se adăpostește sub o streașină, iar Florian Florian își spune că absența oamenilor a fost provocată de amnezia Istoriei, ei da, chiar așa stau lucrurile, boala rîsului i-a scos din Istorie, dar moartea lor nu a fost decît aparentă, oribilă și necesară poate, însă inexplicabilă și evident reversibilă, pentru că altfel lucrurile ar rămîne în mlaștina absurdului, ceea ce nu este adevărat, conchide Florian Florian și revine la banca udă pe care tremură nebunii, strînși unul într-altul.

- Ți-am lipsit? îi susură în ureche răsuflarea de jar a Mariei.

- Puteam să plec. Puteam să mă sinucid. Puteam dispărea într-o mie de feluri pînă în secunda aceasta.

- Niciodată fără a ști ce s-a-ntîmplat cu mine!

Ea îl prinde de mînă. Părăsesc orașul.

- De ce ai dat foc Institutului?

- Nu trebuie să-ți pară rău. Există o Mașină a Timpului și de altceva nu mai ai nevoie în lumea ta.

- Lumea noastră, o corectează el. Apoi uimit: Există o Mașină a Timpului?

Pădurea se deschide ca o carte. În luminiș strălucește o alcătuire stranie. Nebunii se bucură și aplaudă.

- Ai reușit, spune Florian Florian. Ai construit-o după ce ai devorat datele din proiect. Nu știu unde ai găsit materialele, dar ai construit-o.

- Am zămislit-o! Lucrurile acelea din dosar au intrat în mine și au făcut ca pîntecul meu să rodească. Eu le-am forțat să intre. Pagină cu pagină, cuvînt cu cuvînt. Am făcut dragoste cu ele pentru că le-am iubit nu ca parte din tine, ci ca întreg.

O sărută. Buzele ei ard. Istoria va fi reîntregită și omenirea lăsată să rîdă doar cît trebuie. Florian Florian are să repună la locul și timpul potrivit pe fiecare supraviețuitor: Napoleon va călători în secolul unde va găsi condiții favorabile transpunerii în practică a obsesiilor sale; va fi descori invidiat.

Omul-pasăre (șarpe?) își va menține dilema asupra originii și naturii sale, dar va evita să mărturisească acest amănunt cînd va coborî printre simpli membri de trib, cărora le va complica ritualurile și viața atît de mult încît îi va împinge la confundarea binefăcătorului cu executorul sentinței, greșeală ce se va dovedi fatală pentru adepții sacrificiilor umane instituționalizate.

Salvador, exaltat ca orice suprarealist, nu va mai aștepta ca Florian Florian să programeze și pentru el Mașina; repezindu-se în față, să fie văzut mai bine, va atinge o clapetă și va porni într-o direcție necunoscută, lăsînd în urmă umbra unei girafe în flăcări, spre marea încîntare a Mariei.

Pentru a anula sechelele temporale, Florian Florian se va întoarce cu o zi mai înainte de a i se strica ceasul și îl va duce la reparat; în felul acesta, presupunea el, ideea construirii Mașinii Timpului nu îi va veni, cu siguranță, niciodată și niciodată omenirea nu va găsi un subiect de amuzament atît de contagios. Dar, din păcate, în locul ceasului i se va desprinde tocul pantofului - întîmplare ce va sta la originea altei înlănțuiri de gînduri, avînd ca rezultat inventarea aceleiași mașini, pentru ca el să fie obligat să revină, apoi povestea să se repete, cu mici și picante variații, devenind astfel foileton temporal.

Amuzant, nu? Dar și mai amuzantă este trimiterea Mariei la începutul spațiului și timpului, ca să își satisfacă în sfîrșit nețărmurita ei dorință de a aprinde focul ce a pus în mișcare Universul, contopindu-se cu prima și cea mai spectaculoasă explozie știută vreodată. Mijlocul uzitat de Maria rămîne (consideră unii) o nedreaptă enigmă.

În orice variantă temporală, Florian Florian refuză cu obstinație să spună sau să asculte glume. Îi este teamă de rîs. Teamă.

GEORGE CEAUȘU

TIMPUL CA O PRADĂ

Întîmplarea făcu ca farmacia gării să fie închisă, ceea ce agrava situația omenirii; inconștientă, frumoasa de la fereastra vagonului flutura o batistă albă, în timp ce locomotiva fornăia, ca și mine (o locomotivă cu aburi, tehnologie retro - unde ați mai găsit-o, fraților?), o cunoșteam pe farmacista șefă îndeajuns de mult ca să-mi dau seama că „plecat după medicamente" avea pentru ea un înțeles foarte larg, nu!, nu trebuia să se întîmple!, eram un criminal potențial dacă nu izbuteam să pun în gardă omenirea, mă repezisem ca un uliu spre primul telefon public, era defect, alergasem spre al doilea -burdușit cu fise-, al treilea mîncase fisa, dar nu prindea ton, vinovată de întîmplarea asta funestă nu putea fi alta decît farmacista; în sfîrșit, aveam pe cine să dau vina pentru soarta amară a omenirii.

Ea era la o coadă, la ieșirea din gară, am găsit-o destul de repede -ce să vă mai spun, o fată admirabilă!-, avu timp să-mi povestească, în sfîrșit, biografia ei, cum o bătea taică-su, cum o controla tot timpul maică-sa dacă era virgină, cum pășise prea devreme în viață, pentru ca apoi să mă roage să-i țin puțin locul, ca să se retragă în blocul din față, să apară din nou, cu cearcăne vineții, ca o ciumă, ca o rochie mototolită, tîrînd de mînă un copil sclifosit, de vreo opt anișori, și să-mi povestească necazurile ei, cum o bătea bărbatul cînd se întorcea tîrziu beat acasă și o arunca pe scară numai în cămașa de noapte, urma să-i povestesc și eu despre pericolul ce amenința omenirea, dar întîmplarea făcu ca, treptat, cei de la coadă să se împrăștie, mai rămăsese un moș cu barba colilie care suspina: „e-hei, pe vremea mea, cînd se găseau de toate!", plecase devreme de acasă, împreună cu nepoții, un băiat și o fată, care între timp se căsătoriseră, își luaseră mașină, primiseră casă, n-avuseseră copii, divorțaseră și erau triști că nu găsiseră nimic prin oraș, ca și bunicul lor, și abia atunci m-am întrebat ce se dăduse acolo la coadă, poate doar timp, timp în prostie, pe mine mă durea capul, voiam să cumpăr un antinevralgic și să anunț omenirea cît mai era timp, întîrziasem inadmisibil de mult.

Farmacia vecină era deschisă, dar întîmplarea făcu să nu aibă acolo nici antinevralgic, nici algocalmin, oare ceilalți știu situația, au și ei dureri de cap?, farmacia din celălalt colț al urbei era în renovare, prin pereții de sticlă vedeam șerpuind un fel de aburi -dacă erau ei?-, m-am speriat de inconștiența mea, durerile de cap nu erau decît ceva secundar, poate erau o armă de diversiune folosită de ei, esențialul era ca un mesaj important pentru omenire să fie dactilografiat în primă urgență, altfel nu m- ar fi crezut nimeni, lumea nu crede decît tiparul, îmi trebuia o bandă la mașina de scris în locul benzii care se uzase, întîmplarea făcuse ca în prima librărie să nu aibă benzi, în cea de-a doua să fie inventar, atunci mă apucase durerea de cap, încercasem să scap de ea prin autosugestie, dar tot autosugestia îmi sfredelea creierul: „au venit! pune-i în gardă pe ceilalți! repede!", se puteau strecura oriunde, se puteau cuibări pînă și în atom, trebuia găsită o nouă librărie cît încă nu erau distruse și ultimele redute ale civilizației umane, durerea de cap devenise insuportabilă, mai ales că tramvaiul, sau troleibuzul, sau autobuzul întîrzia, stația se umpluse pînă la refuz, îi priveam pe ceilalți: nemișcați, contemplativi, cu ochii închiși ca niște statui ale decrepitudinii, nu mai era nimic de făcut, fețele statuare se înmulțeau, iar librăria putea fi închisă la ora asta.

Dar iată-l!, totdeauna îți mai rămîne o speranță, e prea aglomerat, cu oameni agățați ciorchine pe scară, nu puteam urca, mai trebuia să vină unul, un tramvai care va salva omenirea, întîmplarea făcuse ca în locul lui să dau peste un cunoscut care îmi spuse că, oricum, nu mai găsesc nici o librărie la ora asta, cunoscutul era un pisălog, dar nici tramvaiul nu mai apărea la orizont, mă aștepta o cronică a faptelor de serviciu, asezonată cu amănunte picante, îmi povestea de ceasul care nu-i mergea, de instalația de apă stricată, că încercase să tragă ceva la un xerox și nu reușise, „toate sînt stricate, și xeroxul, și tanti aia de acolo", am așteptat ca un mucenic, presimțeam ceva care mai lăsa omenirii o rază de speranță,

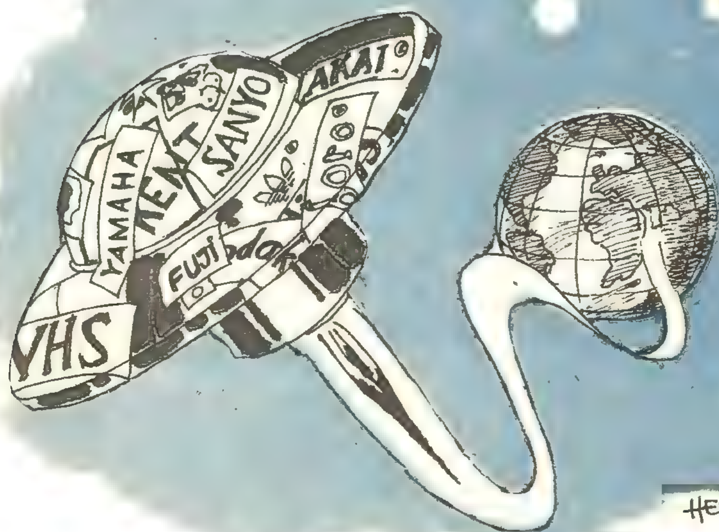
mă uitam la ceas, acest amurg se putea transforma într-un răsărit glorios, vom învinge, îi avem la mînă, dar trebuia pentru asta ca toți să fie conștienți de amenințarea care atîrna deasupra existenței lor, stătea numai în puterea noastră să nu-i lăsăm să pătrundă atît de ușor prin ziduri, prin conștiințe, nici pereții de plumb nu le puteau sta în cale, cunoscutul îmi evocă toate cunoștințele comune și necomune, cu calitățile și defectele lor antologabile, discuția se prelungise la o halbă, îmi promisese în cele din urmă o bandă pentru mașina de scris.

A doua zi m-am trezit tîrziu, plin de spaimă, m-am uitat în jur, am intrat în baie -ușa scîrțîia cam suspect- și mi-am băgat capul sub chiuvetă: incredibil, nu era distrus nimic, omenirea mai putea fi salvată, totul depindea de o banală bandă de mașină de scris, care trebuia să-mi parvină urgent, și care-mi parveni foarte, foarte greu prin cineva, deși îmi fusese promisă a treia zi, pentru că a doua zi, exasperat că amicul nu mai dă nici un semn de viață, plecasem să caut o altă bandă în disperare de cauză, dar întîmplarea făcu să nu o găsesc nici în librăria în care-mi pusesem ultima speranță, ceea ce făcu ca banda cunoștinței mele să fie întradevăr providențială, dar nu mi-a fost predată decît de rudele lui, pînă l-am regăsit, am aflat că murise, nu se știa care erau executorii testamentari, și eu, ce-i drept, eram în întîrziere, chiar era să întîrzii definitiv din cauza unui accident.

În sfîrșit, beat de fericire, iată-mă în posesia benzii, omenirea nu era definitiv pierdută, se mai putea smulge de sub dominația invadatorilor care difuzau în mediu, osmotic, noi fiind componente inevitabile ale acestui mediu, am luat în mînă banda și am fixat-o la mașina de scris, mîinile-mi tremurau, dar respiram ușurat deși aveam greutatea aceea în piept -unul dintre nepoți îmi intră în cameră și mă întreabă-,: ce mai faci, taică moșule?, nu mai aveam timp de răspuns, mă repezisem spre clape, omenirea trebuia să ia imediat cunoștință de existența CRONOFAGILOR care țîșniseră din cea de-a patra dimensiune și rontăiau cu atîta fervoare timpul fiecăruia dintre noi.

FERIȚI-VĂ! TIMPUL CONSUMAT CU EI ESTE IREMEDIABIL PIERDUT ȘI VĂ APROPIE DE MOARTE! CRONOFAGII VI-L DEVORĂ CU CĂUTĂRI NEÎNTRERUPTE, CU AȘTEPTĂRI ÎN ȘIRURI NESFÎRȘITE, CU LUNGIMI INUTILE, CU LUCRURI MESCHINE, LIPSITE DE SENS.

DE FIECARE DATĂ CÎND VEȚI ÎNTÎLNI POVESTIRI STUPIDE CA ACEASTA, E UN SEMN A PREZENȚEI CRONOFAGILOR.

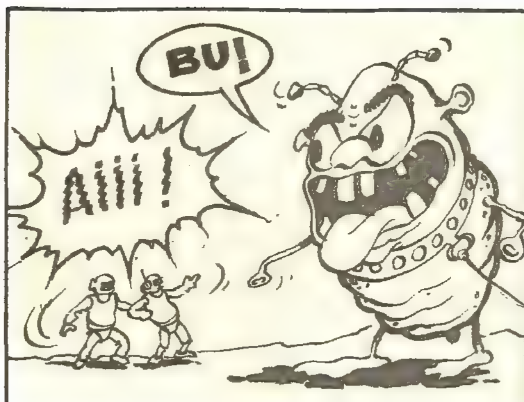

Desen de DAN REINHART

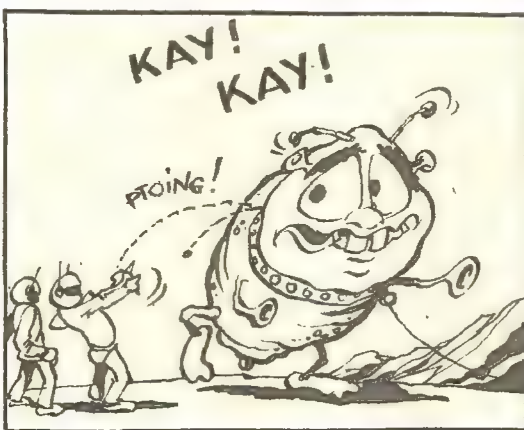
PRIM CONTACT

SCENARIU ȘI DESENE: Riess

ALINA POPOV

DINCOLO DE NOI, MAREA...

„...și asta s-a întîmplat probabil din cauză că simțeam o nevoie acută să pedepsesc pe cineva, să lovesc numai pentru a simți amorțeala cărnii izbite, să zgîrii pentru a mă delecta cu purpuriul șuvițelor de sînge alunecînd pe obrajii cuiva, nu știu ai cui, ai cuiva care avea să trăiască și după, care avea să mai admire și alte răsărituri de soare, care avea să mai respire, să mai iubească. Cred că sînt puțin incoerentă. Puțin mai mult, ar fi spus Nathan. Ar fi spus. Vorbesc de el deja la un timp trecut. La cei 17 ani ai mei, mărturisesc sincer că acesta este primul jurnal și că, de fapt, nu știu mai nimic despre arta de a scrie un jurnal. Arta de a scrie un jurnal! Aerul din cabină se împuținează cu fiecare minut și bîzîitul rezometrului se îngroașă într-una, avertizîndu-mă, cumplit de inutil, că nu mai am chiar așa de mult timp la dispoziție. Timpul, pasărea mea verde și pierdută. Și asta tot de la Nathan am auzit-o, într-o zi, cînd m-a pălmuit. Acum, dacă aș putea, m-aș pălmui singură. Dar aș face-o zadarnic. Nu pot nici măcar să părăsesc chichineața asta blestemată! „Cineva" a răsucit, preventiv, cheia în broască, pe dinafară. Lipesc urechea de ușă, dar de pe coridor nu răzbate decît torsul uniform al unui regulator de presiune. Prin hubloul întunecat, străbat numai cînd și cînd fulgerările albastre ale unei viețăți necunoscute a adîncurilor.

Falter afirmă că ne vom scufunda peste o mie de ani. Dumnezeule mare! O MIE DE ANI pentru doar 2.000 sau 2.300 de metri ! O eternitate pentru un fleac. Acum, fleacul sînt eu.

Nu vreau să mor. Nu vreau!!! Știu însă, cu certitudinea pe care numai apropierea morții o poate da, că nici dacă aș lovi pe cineva, chiar și pe Nathan, nici dacă l-aș zgîria pînă la sînge, nici dacă i-aș cere iertare în genunchi pentru toate greșelile..."

•

Așteptasem cu atîta înfrigurare scufundarea, ACEA SCUFUNDARE, încît toate experimentele subacvatice anterioare deveniseră mai mult un pretext. Un pretext pentru a-l convinge pe tata. De cînd murise Anolis, devenise insensibil la aproape orice fel de argumente. Mă iubea mult și prefera să mă știe în siguranță pe asfaltul fierbinte al orașului. Norocul meu a fost că Nathan rîdea. Așa cum a făcut-o, de altfel, în toate zilele care au trecut, interpunîndu-se permanent între mine și mirifica lume ce ne înconjura.

N-aș fi crezut că, într-un răstimp atît de scurt, voi reuși să învăț atîtea prostii: director, flotabilitate, adîncime periscopică, nivel metru, telemetru... Devenisem un fel de pilot secund și Nathan se distra să mă lase uneori în fața pupitrului de comandă, dîndu-mi indicații din fotoliu. Îi urmăream curioasă pe cei doi scufundători autonomi ai submersibilului, despre care aflasem că sînt doar cu puțin mai în vîrstă decît mine; nu ne întîlniserăm însă niciodată față în față, deoarece locuiau, împreună cu mecanicii de întreținere, la etajul inferior.

Cercetări arheologice submarine... așa scria pe documentația de plecare în cursă a navei. Așa crezusem și eu pînă de curînd, cînd rîsul ironic, pătrunzător, al lui Nathan îmi sugerase, fără prea mare convingere, dar zgîndăritor ca o muscă invizibilă ce-ți dă tîrcoale cu nerușinare, îmi sugerase, așadar, ideea unei farse. Îl întrebasem, dar ca și tata, s-a făcut că nu mă aude. Falter mi-a răspuns, amabil, că expediția urmărea traseul unei falii geologice relativ noi, în ruptura căreia reperaseră aerian cîteva vestigii, se pare că nu de origine naturală. Așadar, o chestiune aproape rutinieră. Atunci de ce rîsese Nathan?

Oricum ar fi fost, în primele zile a trebuit să admit că expediția era, realmente, interesantă și interesată de cercetare. Se efectuau scufundări cotidiene, cu participarea efectivă a submarinului, scafandrii mînuiau cu îndemînare aspiratorul, mînînd către suprafață bucăți de ceramică veche, încrustate cu scoici, spărturi de amfore, monede ruginite, realizau fotografierea și cartografierea zonei.

La început, am fost extrem de pasionată, nici nu mă mai puteam desprinde de hublou, urmărindu-le, doar de la cîțiva metri, munca. Apoi, totul a devenit monoton și am revenit la cercetările mele ihtiologice. De pe fotoliul-scoică din fața bordului, aproape fără să mă privească, Nathan rîdea cu poftă de încercările pe care le făceam pentru a identifica în catalogul cu coperte matlasate vreo specie sau alta. Mă enervam și părăseam cabina, fără să spun vreun cuvînt, cu buzele strînse, palidă de furie.

Mă oprea, cîteodată, seara tîrziu, înainte de culcare, în salonul unde luam masa, și îmi lămurea binevoitor nelămuririle. Nu mai rîdea. Mă privea cu ochii negri ca noaptea și mă învăluia în magia poveștilor despre adîncurile albastre, despre neasemuitele lor minuni. Tata părea să moțăie în fotoliu, zîmbind cine știe cărei amintiri pasagere, cu pipa aproape stinsă. Și Nathan vorbea, vorbea, țesîndu-mă în plasa vrăjită a cuvintelor, purtîndu-mă în adîncimile universului, de care nu ne despărțea decît un perete metalic. Apoi, brusc, începea să rîdă sarcastic și mă trimitea la culcare, lovindu-mă părintește cu palma peste fund. Atunci, aproape că îmi venea să-l zgîrii sau să-i fac orice altceva rău.

Nu-mi amintesc exact motivul pentru care, întîia oară, mă certasem serios cu el. Cred că totul a pornit de la faptul că încălcasem oarecum instrucțiunile prevăzute pentru ziua aceea de scufundare. Cît timp i-am ținut locul la comandă, mi-a venit ideea de a încerca un plonjon cu un nivel mai jos decît adîncimea proiectată. Simțeam cum aparatul răspunde imediat la cele mai ușoare tastări ale degetelor pe claviatură, ca un cal bine dresat. Pe ecranul semisferic al radarului se desena fosforescentă curbura faliei, submersibilul apărînd ca o steluță sclipitoare a cerului, alunecată sub ape.

Nu am reținut exact momentul în care am perceput primele zgomote, cele asemănătoare unor sîsîituri. Al doilea val, cred că de ultrasunete, a făcut să vibreze pereții despărțitori și carcasele de plexiglas.

Înspăimîntată, m-am ridicat în picioare, părăsind comenzile. Apoi am resimțit unda de șoc. Că a fost undă de șoc aveam să aflu mai tîrziu de la tata. Submarinul se zguduia, izbindu-mă de pereți. Ultimul lucru pe care l-am văzut a fost ușa trîntită de perete și imaginea lui Nathan, care venea țipînd către mine.

Cînd mi-am revenit, mă aflam singură în cabina mea. Mă simțeam inexplicabil de ușoară și aș fi vrut să valsez. N-am apucat nici să-mi imaginez primii pași, că ușa s-a și izbit de perete și Nathan a intrat repezit, ca și cum alergase de-a lungul coridorului. M-a întrebat, șuierînd, cum mă simțeam. Cînd a înțeles că nu eram pe moarte, a început din nou să țipe și să gesticuleze violent. Am aflat că sînt nebună, cineva sănătos nu se poate juca astfel cu viețile a nouă oameni, că pe submersibil există un comandant și că hotărîrile lui sînt literă de lege, cum de și-a permis un țînc cu cozi să le încalce?, că, dacă știa că nu am depășit vremea păpușilor, mi-ar fi organizat o cabină anume cu mașinuțe și zbîrnîitoare.

Nu am încercat nici măcar să ripostez. Întîi, pentru că orice aș fi răspuns, era evident mult prea furios pentru a mă lua în seamă; al doilea, pentru că îmi plăcea cum arăta furios. Era pentru mine o imagine inedită. Bineînțeles că îl uram în acele clipe, îl uram, cum nu-mi închipuisem vreodată că poți urî. Dacă m-aș fi crestat cu o lamă pe braț, nu cred că ar fi curs sînge. Poate că avea dreptate, poate că eram vinovată... Dar nu așa s-ar fi exprimat cineva care își mărturisea zilnic respectul față de profesor. Dacă toate astea mi le-ar fi spus tata, era altceva.

Abia atunci am realizat că tata... Mi-a răspuns, mai potolit, că era la infirmerie pentru a fi pansat. Se lovise la frunte, dar nu era ceva grav. Îmi veniseră lacrimi în ochi și am înțeles că erau fructele mîniei pe Nathan: fusese nepermis de dur. Mă tratase ca pe un copil prost, pe care-l bați și apoi îi dai ciocolată să-l împaci.

Cînd am reușit să ajung din nou în cabina de comandă, tocmai se intra în starea de prealarmă: lumina verde de deasupra ușii clipea stins, vestind iminența unui pericol. La pupitru se afla silueta cocoșată a lui Falter. Era foarte concentrat asupra unui set de aparate auxiliare, însă m-a observat și mi-a făcut semn să privesc la manometru: atinsese aproape 1.600 de metri! Cîteva clipe am rămas cu ochii holbați pe indicatorul modular, fără să înțeleg.

L-am întrebat, cu o voce pe care nu mi-am recunoscut-o, dacă s-a întîmplat ceva grav. Foarte grav, mi-a răspuns, neridicîndu-și fruntea de deasupra bordului; îl ghiceam palid și încruntat, în lumina roșiatică. Vorbea rar, pronunțînd distinct cuvintele. Falia geologică fusese numai un pretext. Ca acelea folosite de mine pentru a-l convinge pe tata să mă ia cu el, am gîndit cu amărăciune, dar nu am zis nimic. Un pretext științific, menit să astupe gura celor prea curioși și să determine Institutul să aloce sumele necesare. Desigur, era vorba și de o falie; chiar de la acest lucru pornise toată afacerea, în urmă cu două luni. Profesorul - și aici Falter înălță fruntea, privindu-mă - descoperise într-unul din punctele de fractură VULCANUL.

Atunci a intrat tata, cu un plasture mare pe obraz, fără barbă arăta cu mult mai tînăr, deși pungile de sub ochi se accentuaseră. Era nervos și m-a trimis, cu voce tremurată, în cabina mea. Îi tremurau chiar și mîinile. M-am făcut

că plec, dar am rămas în dreptul hubloului central.

În cîteva clipe a uitat de prezența mea și s-a fixat în stînga lui Falter. Simțeam cum, sub tălpi, podeaua submersibilului se înclina încet dar sigur, iar adîncimea creștea continuu. Brusc, tata s-a răsucit și a dat cu ochii de mine, a deschis gura să spună ceva, însă zguduitura ce a urmat a fost atît de violentă încît l-a aruncat cu spatele peste panoul plin de cadrane, ale căror ace se agitau înebunite. M-am trezit în genunchi, legănîndu-mi capul, ca un cățeluș bătut. O ceață cenușie îmi juca prin fața ochilor și nu reușem să înțeleg ce se petrecea. Cu chiu cu vai, am reușit să ne stabilizăm într-o poziție oarecum verticală și să ne apropiem de aparate. Zgîlțîielile care au urmat nu au mai avut intensitatea celei anterioare. La prima vedere, totul părea în ordine, cu excepția unui profundor, care se izbise de stîncă.

A apărut și Nathan, care s-a încruntat văzîndu-mă, dar nu a zis nimic. Mi se păruse sau nu îndrăznise? Motoarele erau în regulă. Seismul nu depășise gradația maximă pentru care era asigurată nava. Cel anterior - și abia acum mi-am dat seama că fusesem admonestată pentru o vină imaginară, dar el vorbea rece și privea în altă parte, iar nu îndrăznea sau ce? - avusese o intesitate cu mult mai slabă.

Ascultam, răsucită parțial către hublou. Îl uram, îl uram și, dacă aș fi putut, l-aș fi mușcat de mîinile subțiri și nervoase. DINCOLO DE NOI, marea chinuită își limpezea undele, scoțînd din volbura nisipului înfoiat în largi evantaie, către suprafața invizibilă, paietele sclipitoare ale peștilor-lună și săgețile multicolore ale coronarilor-papagal.

Cînd l-am zărit pentru prima oară, cenușiu și urît, agățat de cilii unei alge brune, am crezut că este vorba de un miraj al adîncurilor, care mă fixa cu stropii de întuneric ai ochilor, într-o căutătură rea, ascuțită. Un trilobit Phacops, a șoptit încremenit tata, apucîndu-mă ușor de umăr. O specie dispărută la sfîrșitul paleozoicului, adăugase, făcîndu-i semn lui Falter să aducă prin exterior brațul mobil cu aparatul de filmat. L-am căutat din ochi pe Nathan: examina ciudățenia, nemișcat, însă, în mod ciudat, nu și foarte surprins.

S-a auzit un bîzîit stins, ușa cabinei s-a întredeschis și mecanicul șef l-a chemat deoparte pe Nathan, șoptindu-i ceva la ureche și gesticulînd cu aprindere. Apoi, Nathan a revenit la hublou, ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic. Trilobitul dispăruse o dată cu alga, risipind în profunzimile albastru-verzui ale apei carapacea-i chitinoasă. Pînă aproape de ora mesei, nu am mai văzut nimic curios, cu excepția cîtorva cochilii de amoniți, un fel de melci uriași dispăruți în mezozoic.

Tata se agitase tot timpul, punîndu-l la treabă pe Falter, în încercarea de a obține imagini fotografice cît mai bune. Nathan stătuse o vreme aproape lipit de mine, mîna lui mă atinsese de vreo două ori în trecere, ca o mîngîiere tardivă, ori ca un regret abia schițat, însă eram sigură că era foarte atent la ceea ce se petrecea dincolo de peretele de sticlă. S-a așezat în fotoliu, răspunzînd monosilabic la exclamațiile tatei, s-a ridicat și a dispărut în mai multe rînduri în semiobscuritatea coridorului, a revenit și a privit distrat unduirile unei morene, apoi dansul grațios al amoniților purtați de curent.

La masă, tata s-a dovedit exuberant, rîdea cu Falter, îl provoca pe Nathan și, pentru a doua oară de cînd îl cunoșteam, și-a umplut un pahar cu coniac. A tușit, ochii i s-au înroșit puțin, s-a amețit în cîteva clipe și a început să-i ceară zgomotos aprobarea lui Nathan cu privire la dosarul său cu ipoteze paleobiologice. El însă mă privea fix, fără să-i răspundă. Privirea aceea pierdută...

Într-un tîrziu, l-a asigurat că, desigur, avea dreptate, ca întotdeauna, a rîs sarcastic și m-a lovit cu palma peste fund, arătîndu-mi ușa.

Dar nimeni nu a dormit în noaptea aceea. Apariția ihtiozaurului nu a surprins pe nimeni, nici chiar pe mine, cînd, după miezul nopții, ne-am reîntîlnit cu toții în cabina de comandă la auzul soneriei de alarmă. Uriașul animal plutea nemișcat, deplasîndu-se abia simțit pe lîngă corpul submarinului. Una dintre înotătoare i se frecă preț de cîteva clipe de hublou; între cartilaje se încrețea o piele groasă și solzoasă. Falter se freca obosit la ochi și privea întrebător, din cînd în cînd, către tata: nu mai avea ce face, deoarece setul de plăci fotografice se terminase, iar filmul se realiza în mod automat. Pînă cînd șopîrla acvatică ne-a depășit în întregime, au trecut mai bine de două ore. Abia atunci am realizat că nava nu se mai mișcă. Că, probabil, se înțepenise pe burta faliei.

Nathan se uita întrebător la tata, dar acesta a clătinat din cap fără să se întoarcă. Scria într-un carnețel și își trecea pixul prin păr. În orele următoare, au defilat prin fața ochilor noștri încercănați - veniseră între timp și mecanicii, apoi cei doi scafandri - un grup com-

pact de mosasauri, de peste 12 metri lungime fiecare, un fel de călugări de întunecat ev mediu rătăciți în preistoria unei lumi pe care refuzau să o înțeleagă, un stegocefal, a cărui specie tata nu a reușit să o identifice, un plesiosaurus cu gîtul scurt, răsucit către corp, și o mulțime nenumărată de placodermi - pești cuirasați, după cum mi-a șoptit în fugă, la ureche, Nathan.

Către ziuă, mai mult dusă de mînă de Falter, la ordinul lui Nathan, m-am îndreptat către cabina unde am dormit un somn zbuciumat, întrerupt de nenumărate frînturi de vise stranii. M-am trezit sub adierea unei mîngîieri. Nathan, cu fața trasă și barba crescută, stătea pe un colț al patului și mă privea întunecat. Mă fixa chiar, nemișcat, rău, în așa fel încît aproape că m-am speriat.

Nu, nu se întîmplase nimic neobișnuit P și a rîs sarcastic rostind acest cuvîntP nimic după, tata își punea la punct însemnările, era chiar fericit că izbutea astfel să zdruncine întreaga paleoistorie și paleobiologie. Fericit! În ochii lui Nathan lucea o apă întunecată. Am știut că ceva iremediabil se petrecuse. M-am ridicat în capul oaselor și l-am rugat, cu voce tremurătoare, să-mi spună ce este cu toată povestea asta. A încercat, privind aiurea, să-mi debiteze vechea istorie cu falia și... Apoi, mi-a văzut buzele strînse și a înțeles că vremea poveștilor trecuse. M-a mîngîiat absent pe mînă și, pentru prima oară, am distins în atingerea caldă a degetelor, gestul bărbatului care mîngîie o femeie; gestul masculului care vrea să-și apere femela.

Mi-a spus, cu apa ochilor unduind îndepărtat și rău, o istorie aproape incredibilă despre un profesor universitar încăpățînat, care făcuse, întîmplător, cu sprijinul complet dezinteresat al unui comandant de submersibil, o descoperire uluitoare, care făcea să devină aproape inutile toate cunoștințele umane cu privire la apariția și dezvoltarea vieții pe Terra: un VULCAN BIOLOGIC. Da, nu un obișnuit punct de deversare eruptivă a materialelor incandescente, aflate în măruntaiele Pămîntului, ci o fractură a scoarței, prin care, la intervale de timp nerepetate și nerepetabile, erau deversate în apa mării felurite ființe din trecutul îndepărtat al ecosistemului terestru.

Ființe din trecutul foarte îndepărtat... făpturi reptiliene, strămoși ai peștilor de astăzi, moluște, scoici gigantice... Nathan avea inflexiuni metalice în voce. Desigur, la început fusese numai o presupunere hazardată, făcută pe marginea capturării într-o plasă pescărească a unui gerotorax, un fel de șopîrlă cuirasată nu prea mare. În apropierea unei dorsale continentale foarte noi. Apoi profesorul a observat într-una din fotografiile cu infraroșii breșa tronconică a VULCANULUI. Și, ca urmare, ne aflam aici. În această capcană mortală.

Și Nathan m-a atins ușor pe obraz. S-a ridicat și a acționat hubloul minuscul al cabinei. M-am tras înapoi, speriată. Din adîncurile întunecate se întindea spre mine, printre razele palide ale reflectoarelor, o mînă gigantică, cu unghii încovoiate spre înăuntru.

Un uriaș, mi-a confirmat trist Nathan. Din cabina de comandă i se pot vedea nasul și o ureche cu pavilionul ascuțit. Plutește de aproape patru ore pe lîngă noi și este probabil că va mai pluti o mică veșnicie. A bătut cu palma în geam, ca pentru a atrage atenția, și mi-a spus că, printr-un straniu fenomen fizic, am fost aproape complet lipsiți de greutate. Nu, nu ne mai scufundăm. Sau, dacă o facem, mișcarea descendentă este aproape imperceptibilă. Dar nici nu ne ridicăm. Iar motoarele electrice ale navei nu mai funcționează. Într-un cuvînt, sîntem condamnați să plutim așa, între două ape, la aproape un kilometru de breșa cercetată și la circa 1.700 de metri adîncime.

Țin minte că am țipat și m-am repezit înspre el cu mîinile împreunate a rugăciune; l-am implorat să spună că nu-i adevărat, că vom putea fi salvați de cei rămași la suprafață, că nu vom fi lăsați să murim... S-a întors rîzînd; apa întunecată i se stinsese în ochi. M-a apucat de bărbie și m-a numit „fată proastă", apoi m-a sărutat pe frunte și mi-a făcut vînt în pat. Totul fusese o poveste, iar noi ne aflam deja în drum către portul-bază. Adevărat că exista un uriaș, luat la remorcă de submarin, că văzusem animale ciudate și că trăisem evenimente rare, dar asta fusese pentru noi o șansă extraordinară, șansa descoperirii unei rezervații paleobiologice.

Mi-a turtit nasul cu podul palmei, a rîs cum numai el știa să rîdă, stîrnind ecouri necunoscute în sufletul ce-mi tremura încă, frunză speriată de înfiorarea vîntului toamnei, și mi-a comunicat că tata dorea să mai dorm cîteva ore. M-a privit ciudat și mi s-a părut că disting iar unda rău prevestitoare în ochii lui. A făcut un semn ușor din mînă și a ieșit.

O clipă mai tîrziu, am auzit distinct răsucirea cheii în broască. Ca o lovitură de sabie dată de prea aproape. O lovitură de sabie într-un trup ciopîrțit. A fost pentru ultima oară cînd

am văzut un om. Pentru că monstrul gigantic de dincolo de hublou este o ființă dintr-o altă specie.

Stam răsucită în pat, cu perna boțită sub mine și mă gîndeam că, deasupra, la 1.700 de metri de corpul navei în care îmi frămînt clipele, ultimele clipe, alți oameni aveau să-și ducă pe mai departe existența, să admire răsărituri și apusuri de soare, curcubeele cascadelor ce-și fărîmițează trupul lichid în inima pădurilor necuprinse, să respire și să iubească, să alerge, să se bucure și să se întristeze, fără să știe că...

Dar gîndurile parcă nu mai erau ale mele, pluteau siderale undeva, dincolo de mine, de cabina îngustă, nu mă atingeau, aveau o culoare verde, verde...

Gîndurile mele verzi...

•

Nathan netezi hîrtia cu podul palmei și adăugă deasupra cu scrisul său mare, neciteț și ușor înclinat:

„Probabil că, o dată cu ei, Vulcanul răspîndește și o substanță gazoasă, care are proprietatea de a încetini enorm ritmul biologic. Este cauza, mai probabil, una din cauzele pentru care toate viețățile văzute par amorțite, înghețate într-un somn nefiresc.

Profesorul spunea ceva despre erele glaciare; cum că, înainte de fiecare pustiitoare iarnă glaciară, imensul laborator intern al Terrei prefabrică ființele ce vor popula planeta pentru următorul ciclu de viață. Pămîntul ce ne poartă pe spinarea lui în inima unui spațiu necunoscut seamănă, spunea cineva, poate Falter, comentîndu-l pe profesor, cu un laborator și o uzină biologică autocomandată. Dar se pare că acolo, în adîncurile scoarței, extraordinarul genetician care este natura nu are la dispoziție decît un număr finit de matrițe, fiind nevoită să le reia, de fiecare dată, cînd ajunge la capătul unui ciclu.

Am calculat pe computer că, în ritmul actual, pentru a atinge fundul oceanului ne vor trebui circa 1.330 - 1.340 de ani. Chiar dacă sîntem lipsiți, aparent, de greutate, curenții ne vor tîrî în zone unde fundul urcă pînă la adîncimea la care ne aflăm acum. Este, deci posibil ca Noua Epocă Glaciară să se declanșeze peste vreo mie, o mie cinci sute de ani.

Bănuiesc că în preajma marginilor faliei se elimină o substanță ce va anula somnul hibernal. Este însă numai o simplă supoziție. Cert rămîne faptul că noi sîntem condamnați, fără drept de apel; nici un fel de aparat de detecție nu va putea să dea de urma noastră, deoarece submersibilul este, în același timp, navă de cercetări științifice și prototip experimental militar, avînd, printre altele, proprietatea de a nu reflecta undele radar.

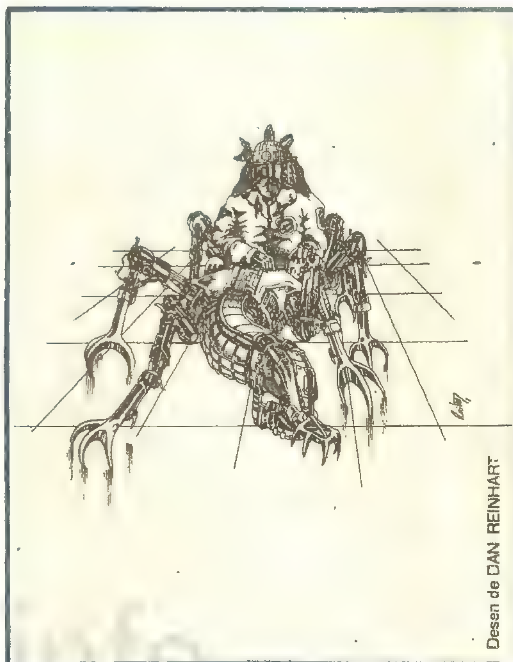
Ne rămîne numai iluzia că, așa cum noi am descoperit din întîmplare breșa, o vor putea face și alții. Și vor putea avertiza umanitatea de pericolul ce se anunță. Vreau să sper că recipientul care va adăposti aceste rînduri o să ajungă cîndva la suprafață.

În rest, toate sînt puse în ordine. Fiecare membru al echipajului s-a încuiat în cabina lui, iar broaștele au fost blocate pe dinafară cu bucăți de aluminiu. În calitate de comandant, mă voi încuia în cabina de comandă, după expulzarea recipientului cu documente. Voi fi, pentru un timp nedefinit, în compania interesantă a uriașului, a cărui față s-a răsucit aproape imperceptibil către hublou, dezvăluindu-mi acum colțul unei sprîncene.

Cînd recitesc ultimele rînduri ale jurnalului, îmi vine să cred că fac o greșeală încredințîndu-l mării. Dar paginile Norei au surprins, cred, esențialul din ceea ce s-a petrecut în aceste zile și par, prin prisma sentimentelor cu care au fost scrise, mult mai vii și mai adevărate.

Bîzîitul aspru al rezometrului îmi spune că trebuie să mă grăbesc... să mă grăbesc...

Fața uriașului se mai răsucește un pic. Poate pentru ultima oară.

Desen de DAN REINHART

A. E. van VOGT

Făuritor de univers

13.

Trebuia să existe ceva ce putea spune sau face pentru a se asigura că lucrurile decurgeau în favoarea lui, se gîndi Cargill în aceeași dimineață pe cînd stătea printre piloții volorului.

În mod cert, atacul nu putea fi lansat în următoarele două luni. De asta era sigur. Trăise ceva mai mult de două luni alături de Lela Bouvy și ascultase emițătorul din Orașul Umbrelor pînă în ultimul moment.

Pentru o clipă însă, în prezența Annei Reece, uitase trecutul. N-avea să-l mai uite niciodată. Trăia într-un fel de paradox temporal și, din cîte aflase, paradoxul era chiar mai complex decît putea bănui sau închipui. Trebuia totuși să se asigure că întîrzierea aceea de două luni fusese reală. Era necesar ca evenimentele să-i urmeze voința.

Privi atent împrejur. Ziua era minunată. Nimic mai grozav decît să fii viu și să stai pe o colină înverzită. Albul de vată al norișorilor cumulus care pluteau leneși pe bolta înaltă scotea în evidență azuriul cerului. Din cînd în cînd, o adiere mișca frunzele copacilor și-i mîngîia obrajii, aducînd iz de fraged. În depărtare putea zări apa gălbuie și leneșă a unui rîu lat. Ținutul dintre el și rîu era acoperit cu pîlcuri de sălcii și un fel de iarbă aspră și rigidă ale cărei fire înalte, ascuțite, păreau amenințătoare chiar și de la distanță.

Cargill se întrebă dacă nu cumva rîul era chiar Mississippi. Posibilitatea îl înfiora. Se închipui stînd, aici, în secolul douăzeci și patru și privind fluviul uriaș ale cărui ape mîloase și leneșe se schimbaseră atît de puțin de-a lungul veacurilor.

Undeva în grupul de piloți, un bărbat rosti apăsat:

- Eu tot nu-s de acord să ne fie consilier Cargill ăsta. Cred că-i un șiretlic al Umbrelor.

Cargill se răsuci și văzu că vorbitorul era un tînăr cu ochi căprui și nas coroiat, afișînd un aer sfidător. Îi amintea oarecum de Lauer. Avea același ton interogativ dur, aceeași rezistență față de deciziile celor cu grad superior.

Un ofițer mai în vîrstă, care îi fusese prezentat drept comandantul de escadrilă Greer, interveni pe un ton de reproș blînd:

- Withrow, prezența căpitanului Cargill face posibile planurile noastre. În plus, dînsul a sosit deja. Nu mai putem da înapoi. Părerea mea este că oricît de puțin am învăța despre tactica și strategia luptelor aeriene din al doilea război mondial și, ulterior, vom fi din plin răsplătiți prin numărul de vieți salvate.

- Iar eu, continuă imediat Cargill, voi încerca să mă asigur că voi fi printre supraviețuitorii atacului.

Era un punct asupra căruia intenționa să insiste frecvent: interesul său personal în victoria lor.

Withrow nu mai avu timp să comenteze. Printre nori apărură cîteva puncte întunecate. Aproape imediat cerul se acoperi de voloare. Soseau de peste rîu, destul de jos și în formație strînsă.

Urmărindu-le, Cargill se simți privit de grupul de ofițeri. Se așteptau la o reacție. Întrebarea era: cum trebuia să procedeze?

Se strădui să-și amintească miile de avioane pe care le văzuse în acțiune, zecile de ocazii cînd stătuse pe solul sfîrtecat al Coreei, ca să privească luptele aeriene.

Voloarele șuierară la o sută de metri deasupra lui. Aveau cam aceeași viteză ca reactoarele. Aerul torturat vui în urma lor. Cargill se răsuci, uitîndu-se după ele, însă dispăruseră deja în strălucirea soarelui aflat în est... și, fără îndoială, venise clipa să spună ceva.

Începu printr-o întrebare:

- De fapt, ce fel de atac intenționați? Cu escadrila sau individual?

- Vom ataca orașul în picaj, vorbi sec Withrow, după decuplarea cîmpului protector piramidal.

- Vom ataca fără să ne gîndim la primejdii, adăugă comandantul Greer.

Cargill tăcu. Cunoștea genul acela de atitudine și, în principiu, era corect, cu o singură excepție.

- Înainte de-a vă spune ce cred eu, le zise, aș dori să schimb unghiul de vedere. Din văzduh, arătă cu mîna. Se poate.

Se așeză în scaunul copilotului și privi atent în jur. Volorul decolă precum o rachetă. Cargill fu strivit în scaun. Avea impresia că i se scurge tot sîngele din corp. Apoi greutatea de pe piept dispăru și văzu ținutul gonind dedesubt. Se întoarse către bărbații înghesuiți înapoia lui pe scaune improvizate.

- Ce armament e la bord ? îl întrebă pe Greer.

Comandantul se aplecă în față și indică un dispozitiv aflat în fața pilotului.

- De aici, spuse el, poți vedea ce e dedesubt. Ajunge să pui reticulul pe obiectiv și să apeși pe buton. Intră în acțiune tubul-miliard.

Cargill încuviință fără chef. Unu ori unu ori unu ori unu ori zero făcea un miliard cu tubul respectiv a cărui putere putea fi modificată după dorință. În liceu învățase cîteva trucuri matematice unde unu ori unu era egal cu unu și jumătate, iar unu plus unu făceau trei. Aici însă era de un milion, de un miliard, de un cvadrilion de ori diferit.

Aici era vorba de sursa energetică a acestei epoci: un tub variabil.

Din cîte văzuse și auzise pricepuse că asigura energie de natură nonelectrică.

Își curmă gîndurile. Volorul cotise și revenea către oraș. Traversară fluviul. Orașul fulgeră sub ei, apoi țîșniră deasupra unei păduri gigantice. Un al doilea oraș se întrezări scurt, se mai văzu puțin, cînd volorul și celelalte aparate făcură un viraj în formație perfectă, și dispăru iarăși în pîcla depărtării.

Viteza voloarelor era incredibilă. Cargill se simțea de-a dreptul copleșit de iuțeala deplasării.

Înainte de a putea scoate un cuvînt, se ivi iarăși capitala și începură să coboare. Solul se năpusti în întîmpinarea lor. Zări poligonul. Pilotul acționă dispozitivul de declanșare a focului, apăsînd ușor pe manivelă. Dedesubt apărură flăcări, o perdea colosală de foc. Cargill încercă să privească înapoi, prin podeaua transparentă. Desluși pentru o clipă un infern dezlănțuit, apoi totul dispăru în urmă.

Din fundul cabinei răsună glasul ironic al lui Withrow:

- Ei bine, căpitane, ce sfat ne poți da?

Bărbatul vorbea arogant. Tonul său dovedea că aprecia flota Interilor ca fiind perfectă. Cu siguranță nu avea să pună nici un preț pe sugestiile unui om din obscura perioadă a veacului douăzeci. Cargill inspiră adînc și acceptă provocarea.

- Standardul de luptă al flotei voastre este scăzut. După părerea mea, o ripostă fermă îi poate respinge pe atacatori. Și, fără îndoială, va exista o asemenea ripostă. Am auzit unele comentarii ce par să indice convingerea că Umbrele vor fi copleșite în primele minute ale atacului. Ideea mi se pare absolut fantezistă. Fără să-și oprească privirea asupra vreunui pilot, continuă, păstrînd un ton sec.

Bazîndu-se pe experiența lui, povesti cum divizii întregi trebuiseră retrase de pe front, deoarece soldații fuseseră instruiți de ofițeri care nu știuseră să le insufle spirit combativ.

- Asemenea unități de luptă, explică el, pot fi masacrate de forțe care în mod normal n-ar putea nici măcar încetini avansarea unei singure divizii.

Șocul exercitat asupra sistemului nervos al unui individ aflat sub botezul focului trebuie să fie simțit pe propria piele pentru a fi înțeles. În armata terestră metoda folosită era de a-l parașuta pe o plajă inamică sau a-l azvîrli într-o luptă, lăsîndu-l să se descurce pe baza antrenamentului făcut. Cei care rezistau la mai multe asemenea încleștări deveneau veterani experimentați, dovedind că ofițerii lor îi instruiseră corespunzător. În aviație, bombardierele își efectuau raidurile asupra obiectivelor, apoi reveneau la bază. Echipajele erau expuse la focul artileriei și supraviețuitorii deveneau extrem de iscusiți.

Se opri și cercetă fulgerător fețele piloților. De multă vreme nu mai văzuse atîtea chipuri palide. Continuă imediat:

- Iată ce vă sugerez în cazul particular al voloarelor. Trebuie instalat armament și la pupă, ca să puteți trage în obiectiv după depășirea lui sau pentru a riposta unui atac din spate. În plus, aparatele care atacă obiectivele-ținte ar trebui protejate de alte voloare. Iar orice atac trebuie purtat de formațiuni variabile, lipsite de șabloane.

Exersați așa ceva. Își trase răsuflarea și urmă: în privința piloților, lăsați-mă pe mine să le vorbesc în următoarele săptămîni și să-i obișnuiesc cu ideea că s-ar putea ca ore întregi să acționeze sub tirul inamic.

Ridică din umeri. Asupra altor aspecte va trebui să mai reflectez. Să coborîm.

Aterizară lin, ca pe sticlă. Opriră înaintea unei clădiri uriașe, cu formă aerodinamică. În timp ce discuta cu Greer, Cargill îl văzu pe Withrow apropiindu-se de un grup de ofițeri. Cînd se uită din nou după un minut, grupul părea angajat într-o conversație aprinsă.

La un moment dat, unul dintre ofițeri se desprinse și porni către el. Cargill îl recunoscu pe pilotul care, în dimineața aceea, îl purtase de la locuința Annei la aeroport - un individ pe nume Nallen.

- Căpitane, i se adresă acesta, cînd sînteți gata, vă transport înapoi la vilă.

- Pe mîine, căpitane, îi întinse mîna Greer. Recomandările dumitale m-au șocat, însă cred că am înțeles ce vrei să spui.

Cargill îi scutură mîna, dar continuă să se gîndească la Nallen și Withrow. În mod

evident făceau parte din altă fracțiune. Era decis să le afle intențiile.

După cîteva minute se afla în flotor, deasupra orașului. Nu trebui să aștepte prea mult. Din cabina de comandă ieși Withrow, urmat de alți doi ofițeri. Se așezară vizavi de Cargill. Pe chip îi flutura un zîmbet ușor ironic.

- Căpitane, rosti el, trebuie să-ți cer scuze. M-am comportat cu aroganță pentru a-mi ascunde adevăratele intenții. Reprezint un grup care se opune războiului cu Umbrele. Noi am apreciat că nu poți fi cu toată inima de partea atacului. De aceea, dorim să-ți cerem sfatul și, în schimb, să-ți oferim și noi unul. Trebuie să încerci s-o cîștigi pe domnișoara Reece de partea ta. Grannis ne-a spus că cea mai bună metodă ar fi să încerci să te culci cu ea...

- Grannis! îl îngînă Cargill. Amuți, lăsînd să se amortizeze șocul surprizei. Era total lipsit de sens, își spuse în cele din urmă, cu o seriozitate aproape prostească. Grannis să fie Umbra dinapoia acelor planuri criminale? De ce să-i fi sfătuit...?

Își simțea întregul trup încordat. Era posibil ca aici să nu mai existe nici o speranță. Cu adevărat dezastruos era faptul că dacă lui Grannis nu-i convenea o anumită desfășurare a evoluției, o putea anula, utilizînd manipularea temporală... Lua-i-ar dracu pe toți, decise Cargill. Avea să lupte cu toate armele de care dispunea. Iar Withrow și fracțiunea sa puteau reprezenta o asemenea armă. Întrebă politicos:

- Ce fel de organizație aveți ?

Ascultă atent în vreme ce Withrow îi descrise grupul de bărbați, în majoritate oameni de afaceri și ofițeri de vîrstă mijlocie, care se reuneau în locuința unuia sau altuia dintre ei, pentru a discuta, mai mult sau mai puțin direct, despre opoziția lor față de războiul iminent.

Cargill avu impresia că însuși caracterul deloc secret al grupului putea reprezenta o protecție. Evident, oponenții erau cunoscuți, dar probabil desconsiderați de cei aflați la putere, tocmai datorită sincerității discuțiilor. Era la fel de probabil ca guvernanții să fie atît de incapabili încît să nu recunoască o rebeliune atunci cînd se întrezărea. După ce Withrow termină, Cargill îl întrebă:

- Cam cîți oameni sînt de partea voastră ? Dă-mi o cifră aproximativă.

- Vreo șaizeci de mii. Cargill fluieră încetișor. Numărul era neașteptat de mare.

- Va trebui să schimbăm cumva structura organizației. Prea mulți se cunosc între ei și în plus nu există siguranța că vor reacționa corespunzător în cazul unei crize.

Descrise sistemul celular, utilizat de comuniști în secolul douăzeci, în care numai șase persoane se cunoșteau între ele, exceptîndu-l pe șeful lor care avea contacte cu șefii altor grupuri.

- Nu-mi face plăcere să vă arunc pe umeri o asemenea sarcină, explică el, dar pe vremea mea cucerise jumătate din glob, și trebuie să recunosc că am căpătat un respect față de metodele acelea, nu însă și pentru morala dinapoia teoriilor inițiale. Merită încercate, deoarece intenționăm să oprim un război, nu să-l declanșăm. Fiecare celulă sau grup de celule trebuie să primească un anumit obiectiv. Apreciați care sînt prioritățile și începeți să planificați în detaliu ce va face fiecare grup, fiecare celulă și fiecare individ atunci cînd se va da semnalul. După cum v-am spus, în secolul douăzeci am avut ocazia să asistăm de multe, multe ori la răsturnarea prin forță a controlului guvernamental.

Deci alcătuiți o listă cu toate persoanele care vă pot produce necazuri sau pot constitui puncte de regrupare a opoziției. La momentul stabilit, le arestați pe toate, preluați controlul centrelor de comunicații și începeți transmiterea ordinelor. Dacă puteți, atrageți-i de partea voastră pe principalii lideri militari. Atunci cînd rezultatul final stă sub semnul îndoielii, un conducător dispunînd de o forță instruită poate înclina decisiv balanța.

Withrow ceru și alte lămuriri, dar acestea erau în majoritate reluări ale unora din afirmațiile lui Cargill.

În ultimele minute ale zborului, Cargill rămase tăcut. Se gîndea la visul lui despre Merlica, orașul anului 7301.

„În mod limpede, mă opun dorinței lor", recunoscu el. „Dacă Interii trebuie să cîștige războiul pentru a transforma Merlica în realitate, atunci prin oprirea războ-

iului, eu le anulez în mod deliberat șansele."

Totul părea fantastic și îndepărtat, infirmînd cumva teoriile lui despre forța vitală. Simțea totuși, cu încăpățînare, că aprecierea sa asupra celor „petrecute" în Merlica era corectă. Dacă întîlnirea cu Bruch se petrecuse în circumstanțe necurate, atunci planul propus de el era un șiretilc prin care cineva voia să-l păcălească. Habar n-avea cine putea fi acel cineva și într-adevăr părea incredibil, cînd judeca din acest punct de vedere.

Cine, sau ce, din întregul univers putea fi în situația de a-l păcăli în acest fel? Pe de altă parte, dacă totul nu era decît o închipuire, atunci planul de a opri războiul dintre Interi și Umbre - înainte de a fi silit să decupleze cîmpul piramidal de forță - era lucrul cel mai bun și mai logic pe care-l putea face. Viitorul avea să-și poarte singur de grijă, așa cum se întîmpla de atîta vreme.

În ciuda îndoielilor sale asupra realității celor petrecute deja, Cargill nu dorea să renunțe la ideile despre posibila natură a spiritului omenesc. Ba mai mult, de îndată ce avea un răgaz dorea să examineze unele amintiri din „vis".

Într-adevăr, cele întrevăzute despre relația spațiu-timp aveau o accepțiune stranie. Simpla posibilitate ca universul material să fi existat de cîteva milioane de milioane de ani invalida toate ideile asupra originii forței vitale.

In mod implicit, toate ideile respective se bazau pe cîteva mii de ani de istorie. Vîrsta enormă a continuumului nu putea fi ignorată. Era evident că forța vitală trebuie să fi provenit, în mod direct, din însăși începuturile lui îndepărtate.

Dacă exista o entitate precum cea pe care oamenii o numiseră suflet, atunci era tot atît de străveche cît și entitatea numită Dumnezeu. Dar și diferită, tot așa cum lumina diferă de întuneric, de imaginile prin care o conjugaseră minților oamenilor în epocile întunecate, ignorante ale evoluției umanității.

Cargill își aminti că în starea de „vis" percepuse lucruri care, acum cînd se gîndea la ele, indicau posibilitatea de-a putea repeta experiența anterioară. Pe baza acelor amintiri, ar fi putut încerca să-și sporească percepțiile. De îndată ce avea timp, urma să facă un alt efort de proporții.

Nu izbutea să alunge senzația că viitoarele acțiuni în direcția respectivă aveau să fie tot atît de vitale ca și orice altceva întreprindea..

- Am ajuns, rosti Withrow dinapoia lui.

Cînd aterizară, Cargill își aminti de Ann Reece.

- O să-i fac curte domnișoarei, spuse el rîzînd. Nu cred c-o să izbutesc ceva, deși s-ar putea să-i abată atenția de la alte probleme.

Trecu însă o săptămînă pînă o revăzu. În mod neplăcut, Ann rămase acasă tocmai cînd Withrow urma să-l întîlnească pe Cargill în grădina de pe terasă.

14.

Noaptea. Sosise ora întîlnirii ci Withrow. Spre disperarea lui Cargill, care era tot mai agitat, se părea că Ann Reece nu intenționa să părăsească salonul. Așezat pe scaun, o privea plimbîndu-se înainte și înapoi. Brusc se opri și îl privi încruntată:

- În ciuda tuturor eforturilor mele din ultimele zile, rosti ea pe un ton acuzator, ai reușit ! Ai amînat atacul cu cel puțin o lună, dacă nu cu mai mult. Am încercat să-i conving că e un vicleșug de-al tău, însă comandantul Greer mi-a jurat că observațiile pe care le-ai făcut au subliniat gravele slăbiciuni ale tacticii noastre de atac. Toți șefii au fost de acord.

Se apropiase de el, fără să mai etaleze nimic din stilul ușor ironic cu care-l obișnuise.

- Căpitane, urmă ea apăsat, jocul tău mi se pare cam ciudat. De data asta am hotărît să amînăm acțiunea, dar.... Se opri. Buzele senzuale se subțiară într-un zîmbet amenințător.

Cargill studie fascinat. În ciuda dorinței de-a o vedea plecată, hotărîrea Annei îl atrăgea.

- Mă surprinde, rosti el încet, că o femeie așa frumoasă ca tine este conspiratoare într-un război al bărbaților.

Vorbise cu seriozitate. Abia după aceea își dădu seama că putea fi o invitație

directă în direcția sugerată de Grannis. Apărea o posibilitate secundară. Se ridică în picioare.

- Acolo de unde vin eu, spuse, orice fată știe că un bărbat în uniformă care a fluierat după ea nu dorește să discute despre idealurile pentru care se războiește.

Remarca fusese probabil neașteptată, cu totul străină de gîndurile ei. Ann îl privi surprinsă, apoi se încruntă încetișor.

- Termină cu-astea, zise ea tăios.

Cargill porni către ea. I se păruse că Grannis o apreciase complet greșit pe această tînără rece, totuși în vizibila ei tulburare întrezărea acum o soluție; o soluție pentru problema secundară.

- Probabil că ai fost crescută în niște condiții aparte, remarcă el. Nu-i ceva obișnuit să întîlnești o femeie cu un curaj ca al tău, și care să se teamă de ea însăși.

Ann își opri retragerea. Glasul ei dovedea că bărbatul atinsese o coardă sensibilă.

-Grupul nostru, începu ea pe un ton puțin prea apăsat, are un singur scop: distrugerea Umbrelor. După ce vom reuși asta, va fi timp destul să ne gîndim la căsătorie și copii.

- De acum îți pot spune, rosti Cargill, că ai o viziune greșită asupra celor ce se petrec în timpul unui război. Natalitatea crește, nu scade. Toate maternitățile sînt pline cu femei care poartă voința disperată a vreunui bărbat de-a supraviețui războiului, fie numai și prin urmași.

- Noi ne vom mărita cu supraviețuitorii, răspunse calmă Ann. Ar fi o prostie din partea unei femei, mai ales în condiții mai grele, să se împovăreze cu copilul unui individ mort.

- Cînd le voi vorbi piloților voștri, replică sec Cargill, o să fiu fericit să le spun că femeile consideră că cei mai buni soți sînt civilii.

- N-am zis asta. Am zis...

Bărbatul o opri. Nu avea să ajungă nicăieri cu ea, și de aceea, cu cît trecea mai repede la fapte, cu atît mai bine.

- Dar ce se va întîmpla cu cel pe care, dezinvoltă, l-ai trimis să acționeze întrerupătorul piramidei din centrul Orașului Umbrelor ? Vrei să-mi spui că nu va căpăta nici măcar un sărut de la o fată frumoasă?

Înaintă și încercă să o cuprindă în brațe. Ea îl evită și se retrase către ușă. Rîzînd, atent să nu se miște într-atît de repede încît să o prindă cu adevărat, Cargill o urmă. Pentru o clipă Ann ezită, apoi îmbujorată de mînie, ieși pe coridor și sui în fugă treptele late. Se auzi zgomotul ușii trîntite de la dormitorul ei.

Surîsul bărbatului dispăru rapid. Calm și hotărît, se grăbi către ușile terasei și ieși în beznă. Peste un minut, Withrow îi confirma ceea ce, pe jumătate, prevăzuse - înjghebarea unei organizații celulare clandestine avea să dureze cel puțin o lună. Prima săptămînă dovedise așteptata viteză de dezvoltare.

- Lucrul cel mai important, comentă Cargill, este că în cazul unui eșec, organizația va rămîne intactă, chiar dacă unii indivizi vor avea de suferit.

Se despărțiră.

Mai tîrziu, în drum spre dormitor, se opri și ciocăni la ușa Annei.

- Pot intra? întrebă el.

Tăcere, apoi o izbucnire furioasă:

- Nici măcar să nu-ncerci ușa!

Cargill apăsă zgomotos pe clanță. Ușa era încuiată. Porni mai departe, zîmbind, fără să se simtă cîtuși de puțin rușinat sau stînjenit. Credea cu hotărîre, alături de nouăzeci la sută din soldații pe care-i cunoscuse, că în vreme de război orice femeie reprezenta o posibilă cucerire - și cum altfel să-i afli reacțiile, dacă n-o urmărești?

Începuse s-o urmărească pe Ann Reece și intenționa să continue. Totuși, cînd ajunse în camera sa, gîndurile îi zburară în altă parte. Se întinse în pat, amintindu-și de momentul rănirii lui în Coreea, și de senzația de distanțare încercată atunci. „Trebuie să recapăt exact aceeași senzație", își spuse.

În cele din urmă, izbuti. Retrăi momentele respective, clipă cu clipă, mai întîi deplasîndu-se cronologic, apoi în sens invers. De fiecare dată, se strădui să definească momentul exact al trecerii de la viață la aproape-moarte. Constata prezența unui sentiment tot mai pronunțat de excitare, o înfrigurare, convingerea accentuată că urma să se întîmple ceva.

Brusc simți în tot trupul o senzație electrifiantă. Zărea în depărtare o sferă

aurie rotindu-se prin spațiu. Era atît de minunată, încît încercă să închidă ochii, să n-o mai vadă. Nu reuși. Era esența frumuseții.

Privind-o, observă că în timpul rotirii răspîndea scîntei. Acestea țîșneau în jur, descriind spirale. Vedea acum că sfera era alcătuită din nenumărate forme similare ce erau parte din ea.

„Atunci", își spuse uimit, „conține întregul univers fizic. Ba chiar universul".

Ceva negru se învolbură între el și sferă, ascunzînd-o, acoperind-o. Știa cine era dușmanul - întunericul, inexistența.

Simți o spaimă neașteptată, irațională, o groază paralizantă. Exista o goană oarbă, nebună, legată de bătălia ce se desfășura acolo... aici.

Faza - viață a luptei era aproape pierdută. Toți cei implicați în giganticul conflict urmau să dispară în dezastru. Așteptaseră multe de la forța vitală, dar se dovedea a fi suprimatoare, lipsită de gîndire non-creativă. Spiritul decăzuse într-atît încît nici măcar moartea nu aducea coștiința identității. De multă vreme, același spirit fusese prins în capcana șabloanelor vieții, iar acum nu mai bănuia înfrîngerea. După cum stăteau lucrurile, orice nouă catastrofă putea aduce distrugerea finală...

Treptat, Cargill începu să-și revină din experiența aceea fantastică. Privi în jurul dormitorului și se minună cît de uluitoare puteau deveni gîndurile unui om.

„Trebuie să mă opresc", își spuse tremurînd. „Încă două-trei coșmaruri de-astea și-o să încep să cred că soarta universului depinde de înfruntarea Interi-Umbre".

Fără doar și poate, obținuse anumite rezultate - nu se putea nega. Indiferent ce ar fi însemnat visele ciudate, ele erau niște fenomene și, amănunt mai important, se părea că le putea produce după dorință. Două succese obținute din tot atîtea încercări nu erau teribil de concludente, totuși în decursul experiențelor se gîndise la anumite lucruri, cunoscute lui, ce sugeraseră căi perceptive neabordate.

Gîndise la modul de alcătuire a spațiului din materie, gîndise la creație și distrugere, la metode sistematice de destrămare a iluziei care era universul material, la tipurile de curenți energetici ce se ocupau de iluzie și frumusețe...

Frumusețe? Își aminti sfera aurie și se încordă. Atunci i se păruse esențialul izvor de viață, dar nu era așa. Era absolut convins de acest lucru, atenția îi fusese captivată de frumusețe. Frumusețea era lumina ce menținea scînteia vieții într-un zbor plin de speranțe. Concentra atenția, reprezenta țelul final al tuturor strădaniilor. Lucirea ei îndepărtată îl făcea pe om să lupte viața întreagă; atunci cînd se întîmpla să nu prindă sclipirea întrevăzută, omul se întrista și se îmbolnăvea. Apoi, tristețea se preschimba fie în apatia morții, fie în extazul altei îndepărtate fulgerări de frumusețe - viața după moarte.

Frumusețea nu era însă decît unul din aspectele Gîndului Primordial. Gîndul Primordial nu era însă decît unul din aspectele... cui?

Cargill dormi agitat. Se trezea mereu cu amintirea unui glob auriu atît de minunat, încît de două ori se pomeni suspinînd nostalgic. În mod deliberat își impuse să termine cu prostiile. La urma urmei, avea nevoie de cît mai mult somn. În cele din urmă i se păru că de-abia închisese ochii cînd Granger ciocăni în ușă, rostind:

- A sunat comandantul Greer, domnule. Peste o oră sosește nava să vă ia.

Ann nu apăru la micul dejun și bărbatul își aminti că hotărîse să-i facă curte. Din nenorocire era evitat sistematic. În zilele următoare o întîlni de puține ori. Cînd intră într-o odaie, femeia tocmai ieșea de acolo. De cîteva ori, părăsea casa atunci cînd el revenea după o zi istovitoare. În fiecare noapte, fără excepție, Cargill îi încercă ușa. Întotdeauna era încuiată, și doar uneori putea fi sigur că Ann era înăuntru.

Trecu o lună. Organizația secretă tot nu ajunsese la dimensiuni mulțumitoare. După spusele lui Withrow, necazul era că adversarii războiului se adaptau cu greutate ideii de-a răsturna guvernul din interior. Se părea că era o concepție cu totul nouă în această epocă a viitorului.

Vreme de șase săptămîni, aviația îl ocupă permanent pe Cargill. Era purtat în garnizoane îndepărtate pentru a-și ține prelegerile și izbuti să-și formeze o primă idee asupra mărimii statului Interilor - aceștia îl denumeau America. Prin alătu-

rarea de numele respectiv, numărul lor destul de mic, era elocvent în privința lipsei oricărei perspective din partea lor.

La vest, America se întindea pînă la poalele Munților Stîncoși, la nord pînă la hotarul sudic al fostului stat Montana, la este era delimitată de o linie cu direcția sud-vest ce pornea din colțul cel mai sudic al statului Michigan, iar în sud de granița nordică a Texasului. Deși era o regiune uriașă pentru numai trei milioane locuitori, aceștia o controlau cu autoritate.

Cargill bănuia că în cele din urmă aveau să-și extindă dominația asupra întregului continent. Aflase că Interii cu vederi mai largi începuseră deja să solicite terenuri întinse. Își aminti de milioanele de oameni lipsiți de pămînt din secolul douăzeci, și observă surprins că erorile trecutului se repetau.

„Dacă scap viu de-aici", își spunea, „o să-ncerc să opresc chestia asta".

Aproape la tot pasul întîlnea situații pe care le-ar fi putut evalua mai bine, deoarece asistase, în epoca sa, la derularea unor evenimente similare. În cîteva rînduri își repetase: „Trebuie să fac ceva în direcția asta... mai tîrziu".

Pe zi ce trecea, se convingea tot mai mult că propriile cunoștințe, pe care le dobîndise fără eforturi, puteau fi extrem de valoroase acestor oameni ai viitorului. Voința i se întărise. Umbla drept și cu pași fermi. Simțea în el o vioiciune și o dorință de acțiune, dar și un uriaș instinct de prevedere. Folosea cuvintele ca pe niște unelte, conștient permanent de pericolul ce-l putea confrunta în orice moment.

Prudența respectivă se dovedi întemeiată într-o seară, cînd reveni acasă. Străbătînd holul, către salon, auzi vocea unui bărbat:

- Cînd o să vină, v-omor pe-amîndoi!

Cargill se opri și ascultă răspunsul tremurat al Annei:

- Ești nebun. Vei fi pedepsit...

- Taci! Vocea era hotărîtă. Te cunosc eu. Tu ai început totul. Tu te-ai întovărășit cu Grannis. Am auzit eu cum a venit acum un an la tine și de-atunci îi cînți mereu în strună.

- Eu n-am început nimic. Ann își regăsise stăpînirea de sine. Cînd m-a contactat Grannis, voloarele erau construite deja și planurile puse la punct. Eu am raportat întîlnirea guvernului și am rămas legătura lui Grannis.

- Așa am zis și eu. Bărbatul părea foarte mulțumit. Tu ești legătura. Dacă te omor pe tine și pe tipu-ăsta nou venit, pun capăt porcăriei.

Cargill nu stătu să asculte mai departe. Se retrase rapid spre ușa prin care venise. Bănuia că necunoscutul pătrunsese prin grădină, iar acum stătea în salon cu atenția îndreptată asupra ușilor ce făceau legătura cu restul casei. Ieși din vilă, o ocoli, intră în grădină și - în vîrful picioarelor, dar cu aceeași iuțeală - traversă terasa. Una din ușile de sticlă era deschisă. Se apropie încetișor, ascunzîndu-se înapoia canatului. Apoi se opri și ascultă.

Intrusul vorbea cu un ton ridicat:

- Ai mei au fost Planiaci. Au fost instruiți de Umbre, da' n-au reușit. Au venit aici și m-am născut într-un cămin bun. M-au crescut civilizat, mi-au oferit o educație decentă. M-am însurat cu o fată grozavă și am doi puști minunați. Totul a fost posibil datorită Umbrelor. Glasul îi spori în intensitate. Tu și ticăloșii ăia de ucigași care-ați plănuit atacul le urîți pe Umbre, pentru c-ați dat greș. Acum încercați să ne băgați pe gît ideile voastre nenorocite. Vreți să distrugeți ceva ce nu sînteși destul de inteligenți ca să cîștigați.

Cargill îl văzu pe bărbat, un individ voinic, stătea cu spatele spre terasă, iar acul abia i se zărea dintre degete. Era îndreptat în direcții Annei.

- Ar trebui să-ți fie rușine de tine, răsună glasul Annei, ditamai bărbatul și te comporți ca un copil. Te-ai gîndit ce se va alege de soția și copii tăi dacă faci o prostie acum?

Vorbea calmă și convingătoare. Se părea că-i revenise curajul.

- Îți mai dau o șansă, urmă ea. Pleacă imediat și nu te voi raporta. Repede, hotărăște-te.

- O să-ți arăt ce-am hotărît, răcni necunoscutul. Flutură amenințător arma: Peste-osecundă...

Probabil că auzise vreun zgomot, sau remarcase o modificare a expresiei Annei, deoarece dădu să se întoarcă. În poziția aceea oarecum dezechilibrată, fu sur-

prins de placajul lui Cargill. Se prăbuși ca retezat.

Rapid și brutal, Cargill se ridică deasupra lui și, cu coada ochiului, o zări pe Ann apucînd arma de jos.

- Pleacă de lîngă el! strigă femeia. Îl frig!

Necunoscutul răcnea și el:

- Ajutor! Manot! Gregory!

- Gata, răsună o voce de lîngă ușă. Ann, lasă arma! Căpitane, dă-i drumul!

Cargill ezită, apoi, încordat înaintea noului pericol, se sculă în picioare. Era derutat. Ceva părea în neregulă. Se întoarse încet și zări doi indivizi în uniforme de piloți volor.

- A fost doar un test, căpitane, rosti cel care vorbise și mai înainte, privindu-l deschis în ochi. Doar un test. Am primit cîteva rapoarte, referitoare la o organizație clandestină, și de aceea am hotărît să încercăm obținerea unei reacții.

În timp ce bărbatul vorbea, mintea lui Cargill recapitula rapid evenimentele, fără să găsească ceva suspect. Ann replicase normal... de ce nu? Era personajul ei - iar el făcuse doar ceea ce putea fi de așteptat.

- Sper că ați aflat ce doreați, spuse el apăsat.

- Exact ceea ce doream, replică pilotul. Se înclină în direcția Annei, care era neașteptat de palidă: Domnișoară Reece, doresc să vă felicit pentru curajul dovedit. Și nu ne învinuiți. Testul a fost sugerat de Grannis. Bine jucat, se adresă bărbatului masiv care se scula de jos: Acum, hai!

După ce plecară, Cargill se apropie de Ann.

- Penibil din partea lor, zise el. Haide, mai bine așază-te. Se pare că nu-și dau seama cît de mult te poate șoca un asemenea episod.

„Grannis din nou", se gîndi. „Oare ce intenții are Umbra asta?"

O conduse pe Ann pînă la un scaun. Femeia îi privi în ochi; continua să fie foarte palidă.

- Căpitane, șopti ea, îți mulțumesc că mi-ai salvat viața.

- De fapt, nu ți-am salvat-o. La urma urmei amenințarea nu era reală.

- Cînd ai intervenit nu cunoșteai adevărul. Nu știu cum ți- aș putea mulțumi...

- Nu te mai gîndi la asta. Credeam că-mi salvez și propria-mi viață.

Ann părea că nu-l auzise.

- Mă testau, șopti ea. Pe mine!... Părea copleșită.

Cargill încercă să spună ceva, dar se opri. Pentru prima oară își dădea seama că femeia trăia o profundă experiență emoțională. O privi cu atenție cîteva clipe, apoi o prinse de mînă.

- Cred că ar fi mai bine să te duci în cameră și să te întinzi puțin, îi spuse.

O conduse pînă la ușa dormitorului. Acolo o părăsi. Culoarea revenise în obrajii Annei. Nu-l privea în ochi.

- Căpitane, rosti ea, în seara aceasta ți-am înțeles spusele. Într-adevăr, războiul este cu mult diferit față de ceea ce crezusem eu. Îmi pare rău că și datorită mie ai intrat într-un joc periculos. Crezi că mă poți ierta?

Cargill se gîndi la rebeliunea iminentă și răspunse sec:

- Am intrat în horă. Am acceptat ideea. Voi lupta cu toate forțele să-mi asigur supraviețuirea. După o pauză scurtă adăugă: Acum du-te și te culcă.

Îi deschise ușa. Ann intră și-i aruncă o privire fugară. Își revenise.

- Căpitane, șopti ea, cîndva te-ai referit la răsplata unui soldat... La noapte, cînd o să-ncerci clanța aceasta, vei vedea că... se deschide.

Ușa se închise încet. Dăinui doar parfumul subtil al femeii. Cargill porni spre odaia lui. Era mai mișcat decît ar fi dorit să recunoască. Singura neplăcere apăru după o oră, cînd, încercînd ușa, o găsi încuiată.

Rămase cu mîna pe clanță, derutat, puțin nervos, dar fără să renunțe. Majoritatea fetelor pe care le curtase nu cădeau cu ușurință în brațele unui bărbat. Mai întîi trebuia stabilită o anumită afinitate; iar în cazul Annei Reece se părea că salvarea nu fusese suficientă. Se gîndea cum să procedeze în continuare, cînd auzi un zgomot înăuntru. Peste o clipă ușa se deschise vreo cinci centimetri și apăru chipul palid al femeii. Purta un neglijeu albastru, și nu părea să mai aibă altceva pe dedesubt.

- Pur și simplu nu pot să fac ce ți-am promis, șopti ea. Iartă-mă...

Cargill oftă, așa cum făcuseră mulți bărbați în situații similare. Totuși, dacă se înfiripase o discuție, nu intenționa să se retragă.

- Pot intra, să-ți vorbesc? Îmi dau cuvîntul că nu va trebui să te temi.

Ann ezită, iar el profită și împinse ușa cu blîndețe. Femeia se retrase în odaie și, aprinzînd veioza de pe noptieră, se strecură în pat. Prevăzătoare, trase în jurul ei o pătură moale, trandafirie. Nu-i acoperea însă pielea bronzată care se întrevedea prin neglijeu, deasupra mijlocului.

Cargill luă o pernă și o rezemă de tăblia de la capul patului. Așezîndu-se, se sprijini de pernă.

- Cîți ani ai? o întrebă.

- Douăzeci și patru. Îl privea curioasă.

- Dacă n-ai fi renunțat la promisiunea pe care mi-ai făcut-o, o întrebă deschis Cargill, aș fi fost primul tău bărbat?

Ann ezită, apoi ridică din umeri. Îi revenise ceva din blazare. Rîse scurt.

- Nu, am mai încercat o dată, pe la șaptesprezece ani. Cred că ceva n-a fost tocmai în regulă, pentru că nu-mi amintesc decît durere, durere și iar durere. Trebuie să recunosc că m-am cam speriat. Rîse din nou fals. Totuși, de-atunci n-am auzit decît lucruri bune despre sex.

-Acolo de unde vin eu, spuse bărbatul, șaptezeci la sută dintre femei sînt frigide pentru că soții lor n-au învățat niciodată cîteva principii elementare ale sexului. De fapt, trebuie să înțelegi că ele nu sînt frigide cu adevărat, și asta ți-o pot mărturisi mulți soldați despre multe neveste așa-zis frigide ale altor bărbați.

Făcu o pauză.

- Amintirea aceea de la șaptesprezece ani te oprește acum?

Ann tăcu.

- Parțial, recunoscu în cele din urmă. Brusc începu să rîdă, isterică: Vai, vai, vai, făcu atunci cînd reuși să se potolească, sînt sigură că-i conversația cea mai amuzantă pe care am avut-o de multă, multă vreme... Vino-ncoace, pînă nu mă păcălesc singură, vorbind. Să știi că sînt foarte pricepută să-mi găsesc scuze pentru impasuri emoționale.

Din momentul acela, Ann Reece deveni a lui.

15.

La început, femeia nu-și dădu seama de adevărata natură a relației lor. Nu știuse cîte sentimente însoțesc o legătură fizică. Dacă ar fi avut o oarecare experiență, poate că lucrurile ar fi evoluat altfel. Ea s-ar fi putut împărți, vorbind la figurat, în două persoane, pe de o parte patrioata, iar pe de altă parte amanta unui prizonier.

În ciuda șocului testării, patriotismul rămase intact aproape o săptămînă. După cinci zile, suferi prima criză nervoasă. Apoi plîngea cu ușurință în prezența lui Cargill. În a opta zi, ea îi sugeră în mod direct găsirea unei metode de evadare. Planurile îi erau vagi, ciudat de nepractice pentru cineva care fusese atît de ambițios. În numai cîteva zile, își pierdu de mai multe ori stăpînirea în prezența lui.

În mod direct, exercita asupra bărbatului o presiune ce-i amplifica propria neliniște. În a douăsprezecea zi, vizită aeroportul și, furios, îl trase pe Withrow într-un colț.

- Am impresia, îi spuse, că oamenii tăi trag de timp. Undeva există un punct slab; nu se dorește retezarea tuturor legăturilor.

Withrow părea nefericit.

- S-ar putea, recunoscu el. Nu aud decît scuze în jur.

Cargill putea înțelege situația. Gîndindu-se la acești conducători care nu știau ce înseamnă războiul, își amintea de ajunul luptei. Cînd zorii arătaseră o furtună, se gîndise și sperase că atacul avea să fie amînat. Și, în mod ciudat, în același timp își spusese: „Slavă Domnului, în sfîrșit se forțează acțiunea".

Dar și cealaltă acțiune trebuia forțată, și un singur om avea motivația, voința și experiența de-a o impune. Pe un ton măsurat, rosti:

- Withrow, atacul nu poate întîrzia mai mult de mîine dimineață. Dacă nu va fi declanșat, îl voi informa pe Comandantul Greer cine sînt șefii conspirației.

Withrow păli.

- N-o să-ndrăznești așa ceva.

- Dar poate c-ar fi bine, șopti Cargill, să-i lași pe ceilalți să creadă că aș îndrăzni.

Îl privi cu subînțeles. În cele din urmă, pilotul oftă și întinse mîna.

- Deci ai hotărît ziua. Mulțumesc.

Își strînse mîinile în tăcere și se despărțiră.

Cargil avu prima presimțire a dezastrului atunci cînd intră în vilă, la scurt timp după căderea întunericului. La ușă îl întîmpină Ann, pămîntie la față:

- Au înconjurat casa cu soldați, îi șopti. Diseară, te trimit în Orașul Umbrelor.

Bărbatul încremeni. De-abia simțea degetele ei, mîngîindu-i nervos antebrațul.

- Îmi pare rău, agăugă Ann.

O bătu ușor pe mînă, gîndindu-se: „E ceva întîmplător? Ei știu, sau bănuiesc ceva?"

- De ce tocmai în seara asta? o întrebă.

- Grannis..., începu femeia.

Ajunseseră la limita nervilor. Plin de mînie, o prinse cu putere de umeri și o întrerupse:

- Crezusem că tu ești legătura lui!

- Așa era, încuviință Ann uimită. Nu știu ce s-a întîmplat... Te rog, mă doare...

Îi dădu drumul, mormăind cîteva scuze. Tot mai mult avea presimțirea unei catastrofe. Incredibil, fantasticul, misteriosul Grannis avansase încă un pas în planul lui necunoscut. Acum însă mișcarea fusese directă și extrem de amenințătoare. Indiferent ce avea de gînd Grannis, era limpede că intenționa să-l expună pe căpitanul Morton Cargill teribilului risc de a merge în Orașul Umbrelor.

În cele din urmă începu s-o liniștească pe Ann, mîngîindu-i mîinile. O simțea tremurînd.

- S-a stabilit o dată anume? o întrebă.

- Habar n-am, scutură ea din cap. Nu mi-au spus nimic.

- Ocupă-te de cină, spuse cu blîndețe bărbatul. Eu mă duc să văd ce se-ntîmplă.

Se îndreptă către terasă, traversă graădina scufundată în beznă; escaladă gardul... și fu oprit de un soldat.

- Înapoi! În mîna acestuia scînteia un ac.

Cargill se supuse fără comentarii și porni imediat spre poarta din fața vilei. Era descuiată. În clipa cînd ieși, dinapoia unui copac apăru un soldat care îi făcu semn să se întoarcă.

În cîteva minute numără nouă paznici, toți înarmați. Reveni în casă, unde îl găsi pe Greer.

- Iartă-ne, căpitane, rosti acesta, dar n-am putut risca nimic. Grannis ne-a anunțat că se pregătește o rebeliune, de aceea am ordonat tuturor ofițerilor să raporteze la unitățile lor. Pentru evitarea unor eventuale tulburări, imediat după cină pleci în Orașul Umbrelor.

Greer rămase cu ei la masă. După ce terminară, în vreme ce mergea spre ieșire, Ann îi șopti lui Cargill:

- Încearcă să mă săruți la despărțire. O să mă prefac că mă împotrivesc.

Un vehicul cu aspect de flotor, dar cu motorul de volor, îi aștepta pe pajiște. Cargill se întoarse către femeie și, căutînd un ton cît mai sardonic, rosti:

- Domnișoară Reece, cîndva te-ai amuzat că o să mă săruți cînd mă vei vedea plecînd în felul acesta. Aș dori sărutul respectiv.

Nu așteptă aprobarea. Păși hotărît spre ea, îi ridică bărbia cu un deget și se aplecă peste gura femeii. Sărutarea fu de-a dreptul îndrăzneță, și singurul necaz a fost că Ann nu rezistă prea tare. Din fericire soldații crezură că voia s-o atace, și-l traseră îndărăt.

- Adio, iubito, chicoti el. O să mă-ntorc.

Spre propria surprindere, vorbise cu toată convingerea. Se simțea extrem de atras de Ann Reece. „Credeam că le pot iubi pe toate", se gîndi, de-a dreptul derutat. „Lela și..." Își aminti cîteva din fetele minunate care reprezentaseră pietre de hotar în viața lui pînă în 1954... dar Ann era diferită.

„Să mă ia naiba", își spuse. „M-am îndrăgostit."

Înapoia lui, ușa metalică se închise zăngănind. Nava se ridică brusc. Se trînti într-un fotoliu și realitatea sumbră a situației sale îi anulă buna dispoziție.

În cele din urmă își regăsi cumpătul, încurajîndu-se: „În primul rînd să hotărăsc ce am de făcut."

Privi atent membrii echipajului. Nu cunoștea pe nici unul dintre bărbații de la bord, dar trebuie să fi fost printre cei că-

rora le ținuse prelegeri. Deși se îndoia că i-ar fi putut convinge, se gîndi că nu avea nimic de pierdut dacă încerca.

Așteptă pînă ce pilotul întoarse capul, și-l chemă cu degetul. Bărbatul se adresă comandantului, cerîndu-i probabil permisiunea, apoi veni spre Cargill.

- Domnule căpitan? rosti el politicos.

Din cine știe ce motiv, acest mod de a i se adresa i se păru lui Cargill extraordinar de amuzant. Începu să rîdă.

- Căpitan! repetă el cu glas tare, și cuvîntul îi stîrni noi hohote.

Cu lacrimile curgîndu-i pe obraji, îl privi pe copilot.

- Locotenente..., începu el. Se opri. Locotenente!

„Locotenent" era chiar mai caraghios decît „căpitan". După un timp izbuti să-și potolească noua rafală, și mai violentă, de rîs și reuși să articuleze:

- Locotenente, ți-ai făcut testamentul?

- Nu, domnule, sosi răspunsul distant.

Cargill hohoti din nou, resemnat acum de istericalele sale; asistase pe front la cîteva cazuri similare. Soluția cea mai bună era să fii lăsat să te descurci.

- Mai bine fă-ți-l, locotenente. Știi, în război oamenii mor. Sau ești dintre cei dinapoia frontului?

- Nu, domnule. Sînt voluntar.

- Voluntar! tună Cargill și de data aceasta nu se opri minute întregi. Printre icnete, reuși să șoptească: Așa băiete. Asta ne trebuie în armată, tipi gata să moară pentru scumpa Alma Mater... scuză-mă, încurc locurile, sau timpii ?

Era o poantă specială, pe care aștepta de mult să o plaseze; și aproape își rupse o coastă înainte de a se opri din hohote.

- Trebuie să dați piept cu realitatea, domnule, rosti copilotul, în mod evident un tînăr excesiv de serios.

Deja era prea mult. Cînd izbuti în sfîrșit să se potolească, Cargill îi spuse:

- Tinere, ține-o tot așa, înfruntă realitatea, asigură-te că nu scapi evenimentele din ochi și raportează-mi zilnic. Asta-i cel mai important. Menține contactul.

- Regret că vă afectează într-atît, replică tînărul.

- Nu-i vorba de investiție, hohoti Cargill. Întreținerea te omoară. Dragostea nu poate trăi numai cu pîine și brînză, să știi. Îți mai trebuie și-un Cadillac... iartă-mă, un flotor. Iartă-mă!

Pe moment atenția îi era atrasă de expresia respectivă. O plimbă de cîteva ori pe vîrful limbii, savurînd amintirea miilor de ocazii în care o folosise.

- Asigură-te că mă ierți, zise în cele din urmă, redevenit sobru. Da, domnilor, trebuie să fiu iertat.

Își dădu seama că vorbea singur. Copilotul pornise către carlingă. Cargill îl urmări atent cu privirea precum o pasăre de pradă. Cu voce tare, fără să se adreseze cuiva anume, rosti:

- O să raportez c-am luat-o razna.

Un bărbat mai vîrstnic, în uniformă de comandant, se aplecă deasupra lui:

- Vom călători toată noaptea, domnule, îi spuse.

Cargill încuviință gînditor.

- Sugerați să încerc să mă culc, domnule? întrebă el cu gravitate.

- Cu siguranță, veni răspunsul pe un ton hotărît.

Urmă o pauză, apoi:

- Poate ați dori un sedativ, căpitane?

Cargill oftă. Rîsetele păreau să se fi terminat. Nu mai avea aceeași tragere de inimă. Și se părea că aflase ceva: oamenii aceștia erau serioși. La ora hotărîtă, ei aveau să coboare cu voloarele asupra Orașului Umbrelor, gata să înfrunte moartea. Oftă încă o dată.

- Nu-i nevoie, comandante, răspunse el.

După ce bărbatul se îndepărtă, Cargill rămase vreme îndelungată privind în întuneric. „Aveam nevoie de așa ceva", își spuse. „Ținusem prea multe sfori; încercam să fiu un păpușar, deși nu sînt decît o biată marionetă." Se gîndi la toate firele pe care le întinsese pentru sine însuși; fiecare, un fitil ce pornea de la un foc îndepărtat. Privind înapoi, totul părea aproape inutil. Privind înainte însă...

De fapt, de partea cui era el? Ce cauză trebuia să susțină? Dacă Interii cîștigau - și el scăpa cu viață -, se putea întoarce la Ann. N-avea să se mai teamă niciodată de revenirea în camera de terapie a Umbrelor. Merita să te gîndești la asta; nu era deloc ceva neglijabil. Cu siguranță, Lan Bruch din renăscuta Merlica, orașul din vis, ar fi fost de acord.

Și dacă Morton Cargill nici n-ar fi ajuns în viitorul acela? Ba chiar, cum s-ar fi putut așa ceva? În 7301, oasele căpitanului Cargill aveau să fie mucegăite de patru mii de ori.

„De ce să mă împotrivesc inevitabilului?", se întrebă el.

Avea cel puțin un motiv. Războiul acela era pornit de Interi. Din punctul lui de vedere, asta însemna un minus. Dacă ar fi fost după Umbre, războiul n-ar fi existat. Asta înseamnă un plus.

În felul acesta, era cam dificil să găsești argumente împotriva Umbrelor, care dețineau două atuuri.

Adormi. Se trezi scăldat în razele soarelui. Unul dintre membrii echipajului apăru înaintea lui cu o tavă.

- Micul dejun, domnule. Comandantul vă roagă ca, după ce mîncați, să veniți în cabină.

Cargill aprecie cel mai mult cafeaua. Intră în cabina de pilotaj, ținînd ceașca în mînă. Pentru încă o cafea, era gata să fie prietenos.

- Dacă priviți drept înainte, i se adresă pilotul, puteți vedea Orașul Umbrelor. Ed, fă-i loc domnului căpitan.

Copilotul se sculă grăbit. Cargill se așeză și privi în direcția indicată. O pîclă încețoșa orizontul. Piscurile muntoase păreau că tremură în lumină. Cu greu puteai distinge formele dintre ele. Brusc, zări piramida. Nu era chiar în fața lui și părea foarte mică, tot așa cum, din depărtare, vîrful unui munte uriaș pare o jucărie. Aprecie că se găsea la cel puțin o sută cincizeci de kilometri distanță.

Continuau să înainteze cu viteza normală a unui flotor. Era de așteptat - Cargill bănuise că nu se dorea ca Umbrele să suspecteze nava lor transformată.

Trecu o jumătate de oră și în tot acest răstimp orașul cel fantastic creștea treptat. Conturul piramidei gigantice devenea tot mai limpede. La cincisprezece kilometri depărtare era o structură uluitor de înaltă, construită pe o bază imensă ce se întindea într-o depresiune muntoasă. De la opt kilometri semăna cu o prismă din sticlă prin care Cargill putea distinge clădirile, mai dese în zona centrală. Văzută din apropiere, piramida se dovedea a fi un puternic ecran energetic. Devenea și mai greu de crezut că el se afla aici pentru a întrerupe energia acelui ecran, pentru ca Interii să poată ataca, din văzduh, metalul și betonul neprotejate ale Orașului Umbrelor - care nu mai erau umbre acum.

- Aterizăm acolo, la terminal. Pilotul indică o clădire situată la marginea unei păduri.

Tăceau cu toții. Vehiculul se opri lin pe pajiștea verde, la cincizeci de metri de clădirea lungă și scundă. Cargill coborî fără să aștepte vreo invitație. Ușa se închise cu un clic înapoia lui, apoi volorul se înălță și se îndreptă către est.

Cargill se întoarse și, în mod automat, porni spre terminal. După cîțiva pași se opri. „Sînt liber", își spuse. „N-au așteptat să se asigure că voi intra. De ce n-aș coborî dealul, și să mă pierd în păduri?"

Împrejurimile erau dezolante: steiuri, creste, rîpe, și peste tot pădurea deasă. Probabil că i-ar fi trebuit cîteva zile pentru a ajunge la poalele dealurilor. Era totuși o soluție. Cu gîndul acesta, Cargill încercă să se întoarcă. Pur și simplu, nu reuși. Surprins, rămase nemișcat. Își aminti cilindrul care-l „educase". Porni încet înainte, apoi pe neașteptate căută să se răsucească pe călcîie. Mușchii nu-l ascultau. Palid, îngrijorat, hotărî totuși: „O să rămîn aici pe loc. Mă voi comporta atît de bizar încît Umbrele vor deveni suspicioase".

Picioarele începură să i se miște, cu ușurință, natural, fără vreo senzație de dificultate. Se strădui să se oprească, dar parcă uitase cum s-o facă. În ciuda voinței sale, mergînd totuși cu mișcări absolut firești, traversă pajiștea, îndreptîndu-se către clădirea terminalului. La ușă izbuti să se oprească doar atît cît să poată privi o clipă prin geamul gros. Din interior o tînără îi zîmbi și apăsă un buton. Ușa se deschise.

După un moment, Cargill era înăuntru.

(Continuarea în numărul viitor)

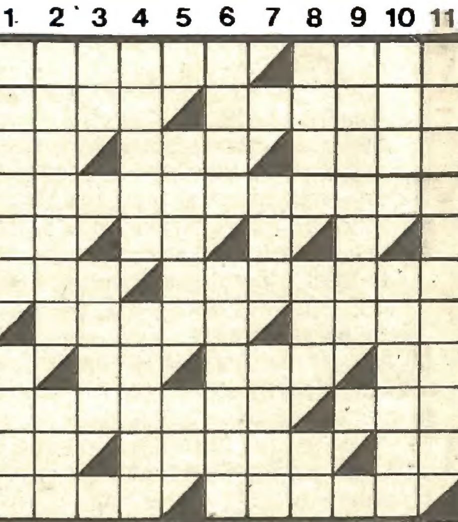
Traducerea de
Mihai Dan PAVELESCU

VIAȚA DE DINCOLO DE VIAȚĂ??

REBUS

ORIZONTAL: 1. Creatorul conceptului de "magnetism animal" bazat pe existența unui "fluid universal", a unui cîmp de forțe magnetice, dirijabil prin voință și utilizat astăzi în procedurile hipnotice din terapia medicală (Franz Anton) - Întemeietorul tradițional al religiei creștine pe seama căruia este pusă săvîrșirea mai multor minuni, unele de natură telepatică. 2. Purtătoarele informației la nivel cerebral care, conform celor mai recente achiziții ale fiziologiei sistemului nervos, ar putea fi de tip alfa, specifice momentelor de relaxare psihică, sau de tip beta, caracteristice stărilor de intensă activitate psihică (sing.) - Destinatarii informațiilor de natură hipnotică în practica mesmerismului. 3. Sfîrșit de iluminare! - Cîntec religios de preamărire a divinității - Autorul periodizării conform căreia parapsihologia a parcurs în evoluția sa trei etape, de la sfîrșitul secolului al XVIII-lea și pînă în zilele noastre (Martin). 4. Tip de percepție extrasenzorială caracterizată prin existența lucrurilor "deja știute". 5. Harold Geller - Trup și... spirit! 6. Principiul primordial feminin al naturii în filozofia metafizică din China antică - Întreit. 7. Nefericita fiică a lui Bogdan Petriceicu Hasdeu, moartă la vîrsta de 16 ani și despre care se afirma că i-ar fi dictat tatălui ei, după moartea sa (!), atît poeziile sale, cît și planurile castelului de la Cîmpina - Unul din canalele de transmitere a bioinformației (diferit de cele senzoriale), alături de starea de veghe și cea de transă (pl.) 8. Sufletele celor induși! - Controlul tehnic de calitate - Toma Zăinescu. 9. Locuri anumite unde, în antichitate, se credea că divinitatea e dispusă să dea răspunsuri privind viitorul imediat, dovezi aduse de teoreticienii parapsihologiei în sprijinul vechimii acestei discipline - Orientul apropiat! 10. O legătură... psihică! - Zeu și profet, patronul și inspiratorul oracolului de la Delfi - Adam și Eva!! 11. Stare fiziologică propice transmisiilor telepatice spontane îndeosebi sub forma viselor - Contrareacție (!).

VERTICAL: 1. Autorul teoriei "cîmpului-psi", definit ca "un nivel mai adînc de interacțiuni personale, o matrice cosmică comună indivizilor umani" - Medic american, autorul unor cercetări privind cazurile morții aparente prin care se confirmă, pare-se, posibilitatea unei anume detașări extracorporale a "spiritului" (E.K.). 2. Propulsoare ale genezei și dezvoltării sistemelor, într-un cuplaj intim cu informațiile, și unele și altele transmise prin cuante specifice - Rîu spaniol. 3. Sonia Damian - Lipsită de veșminte. 4. Pensionare la mînăstire - Scriitor latin care în lucrarea "Pharsalia" declara că: "Nimeni nu poate cunoaște dinainte primejdiile". 5. "Prezențe" stranii ale căror "apariții" ne pot tulbura viața atîta timp cît persistă cîmpul lor noesic - Lucrare de mici dimensiuni. 6. Loc de dans - Răzuitor. 7. Inediți - Prefix cu sensul "la distanță", întîlnit în denumirea multor fenomene parapsihologice 8. Lumea lor stă în centrul filozofiei lui Platon care a intuit una din obsesiile care au însoțit devenirea ființei umane - Tip de material plastic - Introducere în ocultism! 9. Care pot pătrunde înțelesurile ascunse ale lucrurilor (fig.). 10. Ușă mare - Detașarea corpului fizic de cel eteric și de corpul... a fost pusă în evidență de unele cercetări ale profesorului Petre Brînzei care au evidențiat o anumită emisie energetică bioluminescentă în momentul morții, fapt care ar putea atesta existența fenomenului de structurare a cuplajelor materiale fundamentale. 11. Fenomen de sensibilitate asociată prin care un stimul care se adresează unui analizator produce "consonanța" asupra unui alt analizator (ex. sunete colorate sau... gustative etc.).

Dicționar: YIN, RIO, PVC, USOI.

Radu STOIANOV